

๑

เวลาตึกส่งต่ออาจเป็นช่วงที่ใครหลายคนหลับไหล แต่สำหรับไทเกอร์แล้ว ยามราตรีกลับเป็นเวลาที่เขาตื่นอย่างแท้จริง

ชายหนุ่มวิ่งอยู่บนบาทวิถีถนนเลียบชายหาด ลัดเลาะผ่านนักท่องเที่ยวด้วยความเร็วสูง ไม่มีใครสังเกตเห็นเขา แต่รู้สึกถึงสายลมซึ่งวูบผ่านจนชายกระโปรงของสาว ๆ เปิดปะยับพะยวบ ใบไม้ใบกสะบัด ก่อนจะกลับสู่ภาวะปกติอย่างฉับไวพอกัน

หากคนเหล่านั้นมองเห็นไทเกอร์ พวกเขาอาจบรรยายว่า ชายหนุ่มมีรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อสะดุดตาตามแบบคนที่มีเลือดผสมหลายเชื้อชาติ ดวงตาคมดูละม้ายนัยน์ตาเสือ เขาเจาะหูด้านซ้าย ผมจัดทรงด้วยเจลและด้านข้างหูกับท้ายทอยโกส้นติดหนังศีรษะ เส้นผมไม่ได้ดำสนิท แต่มีเหลือน้ำตาล หากเพ่งดูให้ชัดจะเห็นว่าบางส่วนเจือสีทองอยู่จางๆ

เสื้อยืดกีฬาแขนกุดสีเทาเผยให้เห็นรอยสักสีดำเป็นลายพาดกลอนของเสือตรงต้นแขนขวา กางเกงขาสั้นส่วนรัดขอบปลาย รองเท้าผ้าใบเป็นสีเดียวกับเสื้อและมีขอบพื้นสีส้มสดใสเข้ากับสีของผ้ารัดข้อมือสำหรับ

ซัปเห้งื่อ ไทเกอร์ดูราวกับนายแบบที่หลุดออกมาจากแค็ตตาล็อกแฟชั่นเลย ที่เดียว

ในเมื่อไม่มีใครเห็น ชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายวิ่งซิกแซ็กหลบคนเหล่านั้น ที่ชายทั้งสองเคยเสนอให้ใช้เส้นทางที่ไม่พลุกพล่าน แต่ไทเกอร์ปฏิเสธ เขาชอบดูผู้คน แม้ไม่อยากสูงลิ้นกับพวกเขาก็คงตาม

ชายหนุ่มวิ่งต่อไปจนถึงย่านท่องเที่ยวซึ่งมีถนนคนเดินอันคึกคัก เขาชะลอความเร็วและเหลือบดูจอโฆษณาเหนืออาคารพาณิชย์ริมถนนตามความเคยชินเพื่ออัปเดตเทรนด์ใหม่ไม่ให้หลุดกระแส พร้อมกับดิงหูฟังไอพอดนาโน ออกให้ได้ยินเสียงโฆษณาชัดๆ

ภาพเคลื่อนไหวที่กำลังฉายทำให้ผีเท้าของไทเกอร์สะดุด นัยน์ตาเบิกกว้างด้วยความตะลึงราวกับถูกบางสิ่งกระแทกใส่อย่างจัง

เธอเป็นสาวน้อยหน้าตาคมหวาน ห่มสไบสีชมพูสลับบัวกับโจงกระเบนเกล้าผมทรงดอกกระพุ่ม เผยลำคองามระหงแสนเย้ายวน

ท่วงท่าอ่อนช้อยยามเจ้าหล่อนหยิบจับเครื่องปรุงเพื่อทำอาหารชาววัง อันเลิศรสทำให้จินตนาการของชายหนุ่มกระเจิดกระเจิงถึงขนาดคิดว่า คงดีไม่น้อยหากมีมือนุ่มนวลลูบไล้อยู่บนเรือนกายของตน เขาจะตระกองกอดเธอไว้ไล่ปลายนิ้วไปตามลำคอขาวผ่อง และโน้มหน้าสูดกลิ่นหอมของผิวสาว ก่อนจะฝัดคมเขี้ยวลงไปบนชอกคอ ซึมซับทุกสิ่งที่เป็นเธอ

ไทเกอร์ใคร่รู้มากกว่าเธอมีรสชาติอย่างไร

น่าเสียดายที่ภาพของสาวน้อยซึ่งมีลำคอยาววนที่สุดตั้งแต่ไทเกอร์เคยเห็น ถูกแทนที่ด้วยผลิตภัณฑ์ปรุงรสอาหารที่เธอโฆษณา ก่อนจะเปลี่ยนไปเป็นสินค้าชนิดอื่น

ชายหนุ่มได้ยินเสียงในลำคอของตัวเองซึ่งใกล้เคียงกับเสียงคำรามของสัตว์ เขานิวหน้า รู้สึกถึงความพลุกพล่านในอกอย่างไม่เคยเป็น มือทั้งสองร่อนระอุจนต้องยกขึ้นมาดู

ทรงเล็บแหลมคมของเลื่องอกออกมาเพียงแค่เขามองภาพเร้าอารมณ์

ของหญิงสาวผู้นั้น ไทเกอร์ขมวดคิ้ว ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน
ทันใดนั้น เสียงแตรรถยนต์ก็ดังขึ้น พร้อมกับเสียงด่าทอจากกลุ่ม
วัยรุ่นชายหญิงในรถสปอร์ตสีแดงเพลิง

“ยื่นหาพระแสงอะไรวะ!”

ไทเกอร์เพิ่งรู้ว่าเปลือยออกมาอยู่กลางถนน อาจเป็นตอนที่หยุด
ดูภาพของสาวน้อยแม่ศรีเรือนก็ได้ ชายหนุ่มก้มศีรษะขอโทษและกระโดด
กลับขึ้นไปบนทางเท้า

“ขอโทษแค่นี้คิดว่าจะจบเหะอะ ดั่งค์ไม่มีซื้อรถ แม่ยังจะมาเดินกะกะ
ชาวบ้าน” คนขับตะโกนด่าเสียงอ้อแอ้

ชายหนุ่มไม่ต้องการมีเรื่องกับคนเมา เขาจึงหันหน้าหนี เตรียมออกวิ่ง
อีกฝ่ายยังไม่หยุดหาเรื่อง

“ไอ้ป๊อดเอ๊ย แค่นี้ทำหนี่ คิดว่าวิ่งช้าเป็นเท่าคานาจะหนีรถสปอร์ต
ได้เหอะ แน่จริงมาแข่งกันสิโว้ย”

เจ้าของรถเร่งเครื่องดังกระหึ่มอย่างท้าทายแล้วออกตัวฉิว เกือบเฉี่ยว
ชนนักท่องเที่ยวยที่ข้ามถนนซึ่งต้องหลบกันจ้าละหวั่น ทั้งเสียงหัวเราะเย้ยหยัน
ของตนกับเพื่อนพ้องไว้ข้างหลัง โดยไม่เห็นเจ้าของดวงตาดุดันประดุจเสือ
ที่โกรธเกรี้ยวและพร้อมจู่โจม

ไทเกอร์จับตามองท้ายรถสปอร์ตซึ่งบิดเบี่ยงไปตามทาง เพราะคนขับที่
ใกล้จะครองสถิติไม่อยู่

“เสียดายรถดีๆ ชะมัด” ชายหนุ่มบ่น ก่อนออกตัวตามไปอย่างว่องไว
ปานสายลม

เพียงเสี้ยววินาที เขาก็แซงรถคันนั้นได้และดักรออยู่ด้านหน้า รถเบรก
เฉียดล้นถนน คนที่นั่งอยู่ภายในตาเหลือกค้าง โดยเฉพาะคนขับซึ่งอ้าปาก
พะงาบๆ อย่างไม่เชื่อสายตา

ร่างสูงใหญ่ก้าวไปประชิดตัวรถ เปิดประตูด้านคนขับสีหน้าเรียบเฉย
ขัดกับดวงตาวาวโรจน์

“รู้แล้วใช่ไหมว่าใครไวกว่า”

ไม่มีคำตอบเพราะทุกคนยังอึ้ง เขาจึงขยับเข้าไป แล้วก้มหน้าในระดับเดียวกับเจ้าของรถ กราดมองทุกคนอย่างดูดัน

“ไม่เคยมีใครสอนรีไทร์เวลาเมาเขาห้ามขับรถ การขับรถขณะเผลอแอลกอฮอล์ในเลือดเกินห้าสิบมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ถือว่าผิดกฎหมายและเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ...”

“อะ... อะ... ฟี!”

ไม่มีใครฟังเขาอีกแล้ว ผู้โดยสารทั้งหลายต่างวิ่งกระเจิดกระเจิงออกไปนอกรถ คนขับก็ตะเกียกตะกายหนีไปทางประตูคนนั่ง

“อะไรวะ ยังพูดไม่จบเลย” ไทเกอร์ส่ายหน้ามองพวกนั้นอย่างเซ็งๆ

ชายหนุ่มได้ยินเสียงแหลมสูงของฝูงค้างคาวที่คุ้นเคย มันร้องเตือนจากท้องฟ้าจนเขาต้องรีบก้มดูนาฬิกาสปอร์ตวอตช์จีพีเอสรุ่นใหม่ล่าสุดซึ่งสามารถบอกระยะทาง ความเร็ว และจำนวนแคลอรีที่ใช้ ตัวเลขดิจิทัลซึ่งเขาตั้งจับเวลาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เขาสายไปมากแล้ว!

ไทเกอร์รับกระโจนกลับเข้าเส้นทางเลียบหาด ก่อนชำเลื่องออกไปยังท้องทะเล ความมืดไม่ได้เป็นอุปสรรค เขาเห็นร่างที่ว่ายปรดออยู่ตรงผิวน้ำ นำหน้าไปไกลลิบ และดูเหมือนจะอยู่แนวเดียวกับร่างที่สยายปีกบินท่ามกลางฝูงค้างคาวบนฟากฟ้า

หัวใจของชายหนุ่มกระตุกเข้าหากัน เขาพุ่งตัวออกไปด้วยความเร็วสูงสุด รับรู้ถึงสรีระที่เปลี่ยนแปลงและหางลายพาดกลอนของเสื้อซึ่งงอกออกมา นัยน์ตากลายเป็นสีเหลืองทอง เขี้ยวแหลมคมยื่นยาวขึ้น กรงเล็บซึ่งเก็บเข้าไปแล้วทิ่มแทงออกจากมืออีกครั้ง

ความเร็วที่เพิ่มขึ้นทำให้ไทเกอร์สัมผัสถึงสายลมที่ปะทะใบหน้า ไฟจากท้องถนนกลายเป็นเพียงเส้นสีซึ่งลากยาวไปตามทางที่วิ่งผ่าน เส้นสายของแสงไฟน้อยลงทุกทีเมื่อชายหนุ่มออกจากเขตเมือง และเหลือเพียงความมืด

สนิทยามเข้าสู่ปาร์กครีมีริมชายหาดอันกว้างผู้คน

ไทเกอร์กระโดดข้ามโซดหินก้อนแล้วก้อนเล่า นัยน์ตาจับจ้องผืนน้ำ สลับกับแผ่นฟ้า ก่อนเพ่งมองผาสูงใกล้ประภาคารซึ่งมีค้ำควาบินว่อน ตรงขอบผามีธงปักอยู่อย่างโดดเด่น

ร่างของชายหนุ่มซึ่งมีปีกเหมือนค้ำควาร่อนลงจากฟ้า เข้าใกล้ธงมากขึ้นทุกที ไม่ไกลจากเขา ชายอีกคนกระโจนขึ้นจากผิวน้ำ ปีนป่ายโซดหินอย่างว่องไว เท้าเปลี่ยนเปล่าของเขาติดกันเป็นพังผืดคล้ายตีนกบ ลำตัวมีครีบบางฉลาม ซึ่งค่อยๆ หดเล็กลงผสานกับผิวกาย ตีนกบกลายเป็นนิ้วเท้าเมื่อเขากระโดดขึ้นไปถึงยอดผา คำร้องมาได้พร้อมกับชายคนแรก

แพ้งนได้!

ไทเกอร์ฮึดฮัดอยู่ในใจ โทษใครไม่ได้ นอกจากตนเอง ชายหนุ่มวิ่งปราดเข้าไปสมทบกับพี่ชายซึ่งเลิกยื้อแย่งธง และลงมานั่งรอเขาอยู่บนชายหาด

“ทำไมช้าอย่างนี้วะ จะว่ามัวไปหลิ่วสาวก็ไม่น่าใช้”

ชายผู้มีปีกเหมือนค้ำควาร้องถาม เขาคือ ฮอว์ค พี่ชายคนโตซึ่งเป็นหนุ่มลูกครึ่งหล่อเข้ม มีจุดเด่นตรงคิ้วดกดำกับใบหน้าที่ทะเล้นเป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ ปีกของฮอว์คหายไปแล้ว เหลือเพียงเลื้อยคล้ายสกอตกับกางเกงยีนและรองเท้าผ้าใบ เขาแต่งกายรัดกุมที่สุดในบ้าน โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับพี่ชายคนรอง

ชาร์กสวมเพียงกางเกงผ้าสามส่วนซึ่งยังเปียกชุ่ม แผลงอกกว้างมีหยดน้ำเกาะพราว ในบรรดาสามพี่น้อง ชาร์กมีโครงหน้าละม้ายคนเอเชียมากที่สุด และมีรอยยิ้มอยู่เป็นนิตย์ เช่นเดียวกับตอนที่เขายักคิ้วล้อเลียนพี่คนโต

“เรื่องหลิ่วสาวไม่ใช่ไทเกอร์แน่ แต่เป็นนายต่างหากละฮอว์ค”

“เฮอะ! คนเราก็คงต้องดูของสวยๆ งามๆ ให้เจริญตาเจริญใจกันบ้างสิ” ฮอว์คยิ้มพล่อกันไม่ปฏิเสธ

“ฉันจะฟ้องแฟนนาย”

ชาร์กยูได้ตรงกับใจของน้องสุดท้อ้ง ไทเกอร์อมยิ้มพลาถทอดเลื้อกัฟ้า
แขนงุดอกอกจนเหลือแต่แผ่นอกเปลือยเปล่า เขาใช้ผ้ารัดข้อมือจับเหงื่อบน
ใบหน้า ฟังพี่คนโตได้กลับ

“ฉันก็จะฟ้องวิราเหมือนกันว่ามีรุ่นน้องมาติดนาย”

“ติดติดที่ไหนวะ ฉันแค่ช่วยจัดตารางสอนให้น้องๆ ตามประสารุ่นพี่
ที่ดีเท่านั้นเอง” ชาร์กบอกรับเสียงแข็ง ก่อนผินหน้ามาทางไทเกอร์ “นายได้
ที่โหล่ ต้องเลี้ยงพวกเรามาตามสัญญา”

เป็นเรื่องปกติที่พวกเขาจะแข่งความเร็วกันโดยมีกฎว่าคนที่มาถึง
สุดท้ายต้องเลี้ยงข้าว ทั้งสามผลัดกันช่วงชิงตำแหน่งชนะเลิศมาตลอด แต่
ส่วนใหญ่มักจะเสมอ ใครแพ้หลุดลุ่ยขึ้นมาสักคนจึงต้องถูกล้มทับ

“ใช่ นายต้องเลี้ยง แต่ลาบเลือดไม่เอาแล้วนะโว้ย คราวนี้ขอเป็นร้าน
หุรๆ อาหารอร่อยๆ ดริงก็ดีๆ เผื่อจะพาเนตรไปด้วย” ฮอว์คยิ้มเคลิบเคลิ้ม
ราวกับคงแฟนสาวไปถึงร้านที่วานี้แล้ว

“ดริงก็ดีๆ รี ได้สิ ฉันจัดให้”

ไทเกอร์ยิ้มกริ่ม เข้างดุมเมอแรงงาซ้างที่เสียบไว้ตรงด้านหลังของ
กางเกง แล้วเขยี้ไปยังต้นมะพร้าวริมหาดท่ามกลางสายตาดิ้นตะลึงของ
พี่ชาย และฝูงค้างคาวที่แตกฮือ

ชายหนุ่มพุ่งไปรับมะพร้าวสามลูกซึ่งร่วงลงมาอย่างแม่นยำ วางมันบน
พื้นทราย แล้วกลับมารับมูมเมอแรงที่วนกลับมาสู่มืออีกครั้ง

“จะบ้าอะอะไร ใครให้นายเอามูมเมอแรงฟาโรห์มาเขยี้มะพร้าว ถ้า
เบรตรู้ต้องด่าเป็งแน่” ฮอว์คโวยวาย

ไทเกอร์ยกโหล่อย่างไม่ยี่พระ เขาเก็บอาวุธซึ่งทำจากงาซ้างสีนวล หุ้ม
ปลายด้านหนึ่งด้วยทองคำและแกะสลักพระนามของฟาโรห์ตุตันคาเมน
เป็นภาษาเฮียโรกลิฟ^๑ มันเคยเป็นสมบัติของพระองค์ กษัตริย์อียิปต์โบราณ
ใช้มูมเมอแรงในพิธีล่าสัตว์เพื่อแสดงตนในฐานะผู้ปกป้องเทพเจ้าผู้สร้าง

และเป็นผู้รักษาระเบียบอันเหมาะสมในจักรวาลของชาวอียิปต์ คาถาโบราณในจารึกโลงศพยังกล่าวอีกว่านুমเมอแรงเป็นอาวุธของสุริยเทพ

แบรด ผู้นำเผ่าพันธุ์เวมไพร์อารยะมอบนুমเมอแรงให้แก่ไทเกอร์ตอนวันเกิดอายุสิบแปด เป็นอาวุธคู่กายที่ช่วยเขากำจัดเวมไพร์อสูรมาหลายครั้ง แต่ตามหลักตรรกะแล้ว นুমเมอแรงก็คือนুমเมอแรงอยู่ดี

“คนสมัยก่อนใช้นุมเมอแรงเพื่อช่วยในการดำรงชีวิต แล้วทำไมฉันจะใช้ไม่ได้ล่ะ”

“ยังมีหน้ามาพูดอีก แบรดบอกนายตั้งหลายทีแล้วไม่ใช่หรือว่านুমเมอแรงมีไว้เพื่อขจัดอุปสรรค ไม่ใช่ให้มาทำลายต้นไม้” พี่คนรองต่อว่า

“ฉันไม่ได้ทำลายต้นไม้ แคตัดมะพร้าวมาสามลูกเท่านั้นเอง ไม่โดนใบมันด้วยซ้ำ พวกนายอยากให้ฉันเลี้ยงตริงก็ดีๆ ไม่ใช่รีไร” ไทเกอร์วางมะพร้าวลงกับพื้น หันไปหาฮอร์ดพร้อมกับแบมเมอรอ “ขอยืมมีดวายุหน่อยสิ”

“เอาไปทำไม” ฮอร์ดยื่นคิ้วอย่างงงวย ก่อนเบิกตากว้างพลาถกอดมิดโบราณด้วยท่าทางหวงแหน “อย่าบอกนะว่าจะเอาไปเฉาะมะพร้าว อย่างเน่ไวยมีดนี่เป็นของอิริคเคราแดงเชียวนะ”

คนเป็นพี่หมายถึงนักบวชไวกิงผู้โด่งดังในประวัติศาสตร์หลายพันปีก่อน มีดวายุของเขาหายสาบสูญไป ทั้งที่ความจริงแล้วอิริคเคราแดงมอบอาวุธคู่มือให้แก่แบรดซึ่งเคยร่วมรบมาด้วยกัน

“แค่นี้ก็หวง ไม่อ้อก็ได้”

ไทเกอร์ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบซองหนังที่เขาเย็บเองออกมา ภายใน

๑ ภาษาเฮียโรกลิฟ (hieroglyph) เป็นอักษรภาพของชาวอียิปต์โบราณ พวกเขาเชื่อว่าเทพเจ้าโทห์เป็นผู้คิดค้น โดยเรียกชื่ออักษรว่า mdwt ntr (คำพูดของพระเจ้า) ส่วนคำว่า เฮียโรกลิฟมาจากภาษากรีก ทิศทางการเขียนเป็นได้หลายแบบ ทั้งแนวนอนซ้ายไปขวา ขวาไปซ้าย หรือแนวตั้งจากบนลงล่าง การบอกทิศทางสังเกตได้จากการหันหน้าของรูปคนหรือสัตว์ ซึ่งจะหันเข้าหาจุดเริ่มต้นเสมอ

บรรจูปกรณีสารพัดชนิดราวกับกระเป๋าดรามามอน ชายหนุ่มดึงมิดพับ แหยมเพียวที่เสียบไว้ออกมา กางมันออก แล้วกรีดเปลือกมะพร้าวด้วย พลากำลังหนักแน่น ก่อนแจกจ่ายให้พี่ชาย

“งกชะมัด” แม้จะบ่น ฮอว์คก็รับมาถือไว้ สีสหน้าพึงพอใจยามสุดดม กลิ่นหอมของผลไม้

“ไม่รู้สิว่าน้ำมะพร้าวเป็นเครื่องดื่มที่ดีที่สุดสำหรับตอนนี้แล้ว เพราะมีน้ำตาลกลูโคสที่ร่างกายสามารถดูดซึมไปใช้ได้ภายในเวลาแค่ห้านาที และมีไดเอทรีมิเนอร์ลิต์ทั้งหลายชนิด อย่างโพแทสเซียม แคลเซียม แมกนีเซียม โซ...”

“พอเลยพอ ฉันซีเกียจฟังนายสาธยาย” ฮอว์คยกมือห้าม “ช่วยพูด ภาษาคนให้เข้าใจหน่อยได้ไหม”

“แค่สรุปสั้นๆ ก็พอ” ชาร์กรีบสนับสนุน

“ฉันจะบอกว่าน้ำมะพร้าวเป็นสปอร์ตดริงก์จากธรรมชาติ เพราะมีเกลือแร่ที่จำเป็นหลายชนิด และช่วยทดแทนการเสียเหงื่อหลังออกกำลังกาย ได้ดีมากเชียวละ”

ไทเกอร์สรุป ก่อนได้ยินเสียงถอนหายใจยาวเหยียดจากพี่ๆ ชายหนุ่ม ไม่ถือสา เพราะเป็นเรื่องปกติที่เขาถกเถียงตัวเล็กเชอร์วิทยาศาสตร์จนทุกคนต้องเตือน เขาล้วงหยิบซอสี่น้ำตาลแก่เกือบดำออกมาสามคัน ส่งให้พี่ชาย

“ซอสน้อยสลายได้ ทำจากแป้งข้าวเหนียวดำ เพื่อเอามาเคาะน้ำมะพร้าวไง แล้วนี่ หลอดดูด สกัดจากแป้งข้าวเหนียวดำเหมือนกัน”

ไทเกอร์ใช้อีกมือดึงหลอดเล็กๆ ออกมา แต่ละคนทำหน้าที่ขาด ไม่มีใครยอมรับไปถือไว้

“ขอบใจ แต่คราวก่อนซอสี่ขาวหอมมะลิของนายละลายหายไปกับปากฉัน ฉันขอยกชดเชยดีกว่า”

ฮอว์คยกลูกมะพร้าวขึ้นดื่มดังอึกๆ ชาร์กยิ้มแหยๆ โห่ แล้วทำตาม ไทเกอร์จึงจิ้มหลอดลงไปใส่น้ำมะพร้าวเสียเอง หลังดื่มไปไม่กี่อึกเขาก็หน้า

เหยเก เพราะรสชาติของข้าวเหนียวด่ำละลายปนไปกับน้ำ เห็นทีคงต้องพัฒนาสูตรใหม่อีกตามเคย

“นายม่ั่วแต่เอาเวลามาประดิษฐ์ของไร้สาระ แล้วเมื่อไหร่จะหาสารแทนเลือดมนุษย์ได้สำเร็จละ” ชาร์กเปรยหลังจากวางลูกมะพร้าวลงบนพื้นทราย

ไทเกอร์นิ่งไปอย่างหนักใจ เขาได้รับมอบหมายจากเบรตให้ค้นคว้าหาสารแทนเลือดมนุษย์โดยทำงานวิจัยต่อจากโครงการค้นหาเลือดเทียมของนักวิทยาศาสตร์แวมไพร์อารยะในอดีต และได้แองเจิล แวมไพร์สาวรุ่นพี่มาช่วยอีกแรง

“ฉันก็พยายามอยู่ ไม่แน่ว่าเร็วๆ นี้อาจสำเร็จก็ได้ ภาควิชาฉันจะมีศาสตราจารย์มาใหม่ซึ่งศึกษาเรื่องนี้อยู่พอดี งานวิจัยของโปรเฟสเซอร์นิตาสอดคล้องกับงานวิจัยที่เบรตเคยให้ฉันอ่าน โปรเฟสเซอร์อาจช่วยเราได้ ถ้าท่านยอมรับให้ฉันฝึกงานในแล็บของท่าน”

“งั้นก็ดี เราจะได้มีเร็วแรงซะที ไม่ต้องทนหิวเลือดมนุษย์ และฝันดื่มน้ำวิตามินวีเอชกับน้ำมะระชั้นกมๆ อีก”

ฮอว์คเบะปาก ไทเกอร์เองก็ขมลูกชู้ เขากลั้วน้ำขมปีชนิดหลังมากเสีจนแค่ได้ยื่นคำว่า ‘มะระชั้นก’ ขายหนุ่มก็ขมลูกเกรียว

“ฉันว่าอร่อยดีออก” ชาร์กขัดด้วยรอยยิ้ม

“มีนายอร่อยอยู่คนเดียวเท่านั้นแหละ” ฮอว์คทำหน้าพะอืดพะอม

ชาร์กหัวเราะ ก่อนหันออกไปยังท้องทะเล ใบหน้าของเขาขีมิลงเหม่อลอยราวกับอยู่ในโลกส่วนตัวที่ยากจะเข้าถึง

“เป็นอะไรวะ” พี่คนโตถาม

“ฉันคิดถึงทรายแก้ว ถ้าเธอยังอยู่ ป่านนี้คงมาเล่นน้ำอยู่แถวนี้ แอบฟังพวกเรายุกันแล้วเก็บมาลือ”

คำตอบของชาร์กทำให้พี่กับน้องชายสบตากันและเงิบงันตามไปด้วย ทรายแก้วเป็นเงือกสาว เพื่อนสนิทของชาร์ก เธออาศัยอยู่ในท้องทะเลแถบนี้

มานั่นนาน แม่ไทเกอร์ไม่ค่อยได้พูดคุยกับทรายแก้ว เขาก็ใจหายกับการจากไปของเธอ

ในการต่อสู้กับแวมไพร์อสูรระดับหัวหน้าเมื่อหลายเดือนก่อน ทรายแก้วยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อช่วยชาร์ก แม้เวลาจะผ่านมาพอสมควรก็ไม่อาจบรรเทาความโศกเศร้าที่ต้องเสียเธอไป

“มาดื่มให้ทรายแก้วกันเถอะ”

ฮอว์คยกลูกมะพร้าวขึ้น น้องชายทั้งสองพยักหน้า

“แต่ทรายแก้ว”

พวกเขายกน้ำมะพร้าวขึ้นดื่ม ไทเกอร์หน้าเหยกับรสชาติสุดพิลึกของมัน แต่เพราะชาร์กเศร้า เขาจึงเซื่องซึมไปด้วย ทั้งสามยืนไว้อาลัยให้แก่เงือกสาว ก่อนชาร์กจะทำลายความเงียบ

“รีบไปนอนกันเถอะ ตั้งแต่พรุ่งนี้จนถึงวันอาทิตย์นายมีแข่งรถไม่ใช่หรือ ไทเกอร์ น่าจะพักมากๆ นะ”

น้องสุดท้องพยักหน้า เขาเป็นนักแข่งรถอาชีพ ผ่านการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและทวีปเอเชียมาอย่างโชกโชน ถือเป็นตัวเก่งที่ทุกคนจับตามอง

“จริงด้วย รายการใหญ่ซะด้วย ฉันอยากไปดูใจจะขาดแล้ว” ฮอว์คถูมือด้วยท่าทางกระหยิ่มกระหือรีอ

“ดูฟรีตีสละสิ” ไทเกอร์ดักคอ

“ใช่ เอ๊ย! ไม่ใช่ไว้ย ฉันจะไปดูฟรีตีทำไมในเมื่อมีแฟนอยู่แล้วทั้งคน ฉันอยากดูนายชนะต่างหาก” เขาตบปากไทเกอร์ดังบ๊ापๆ

“นายต้องชนะแน่นอนอยู่แล้ว” ชาร์กกอดคอน้องคนเล็กอีกข้าง

ไทเกอร์ยิ้มให้พี่ชายทั้งสองโดยไม่ตอบอะไร จุดหมายในการแข่งรถของเขาไม่ได้มีไว้เพื่อชนะ แต่เป็นเหตุผลอื่นซึ่งคงมีแค่เขากับเบรตเท่านั้นที่รู้

สามพี่น้องคุยกันอีกชั่วครู่ก่อนแยกย้ายเข้าบ้าน ยกเว้นไทเกอร์ซึ่งขอตัวไปหยิบเอกสารสำคัญในห้องทดลอง

ชายหนุ่มไต่บันไดขึ้นไปบนหน้าผาซึ่งมีประภาคารตั้งเด่น เขาตรงไปยังกระท่อมไม้สีน้ำตาลเยื้องประภาคารหลังนั้น รอบกายเต็มไปด้วยต้นหางนกยูงสูงใหญ่ กลีบดอกสีส้มแดงเคลื่อนไหวอยู่ตามพื้นราวกับผีพรหม

ไทเกอร์ปิดค้างคาอยู่ที่ห้อยตัวอยู่เหนือขอบประตูกระท่อมออกไป เขาจับลูกบิดประตู ชะงักเมื่อได้ยินเสียงสุนัขหอนรับกันเป็นทอดๆ ชายหนุ่มจำต้นเสียงของพวกมันได้ดีว่ามาจากเจ้าโคนัน จำฝูงไซบีเรียนฮัสกี ลูกของโคโคซึ่งล่องลับไปแล้ว

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่สุนัขชุดต้นเหล่านี้จะเห่าหอนในยามคำคิน ทว่าไทเกอร์รับรู้ความหมายของพวกมัน

มีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น!

ชายหนุ่มกวาดมองรอบตัวด้วยความระแวงระวัง รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวใกล้กับแนวต้นหางนกยูงใกล้บ้านใหญ่ เขาหันขวับไป ไม่มีสิ่งใดอยู่ตรงนั้น

ฉับพลันทางตาของไทเกอร์เห็นบางอย่างวับแวบอยู่ตรงประภาคารริมเชิงผา เขาหมุนตัวตาม และเห็นเงาร่างของผู้หญิงใส่ชุดกางเกงหนังสีดำสนิท ผมยวสยายบดบังจนไม่เห็นใบหน้า

เพียงกะพริบตา เธอก็หายไป!

ชายหนุ่มก้าวลงไปยังประภาคารพลางเหลียวไปรอบๆ ไม่มีร่องรอยของใครสักคน ไทเกอร์เกือบเชื่อว่าตัวเองตาฟาดจนกระทั่งเห็นรอยเท้าเล็กๆ บนพื้นดิน

เขาทรุดกายลงและฟุ้งฟินิจ มันเป็นเรื่องที่แปลกมาก ราวกับเจ้าของไม่ลงน้ำหนักที่ส้นเท้าเหมือนคนปกติ แต่กลับเน้นตรงปลายเท้า คล้ายคนที่เขย่ง หรือเดินไม่ถนัด

เสียงสุนัขเห่าหอนเย็นยะเยือกดังขึ้นอีกครั้ง ขนคอของไทเกอร์ลุกชัน

๑๘ ● แวมไพร์บราเทอร์ส : เจ้าพสุธา

เจ้าหมาเหล่านั้ได้กลิ่นเดียวกับเขา

กลิ่นของอันตรายที่กำลังมาเยือน!

๒

สนามแข่งรถพีระอินเตอร์เนชันแนลเซอร์กิต พัทยา คึกคักไปด้วยผู้คนจากทุกสารทิศที่หลงใหลกีฬามอเตอร์สปอร์ต เพราะศึกชิงเจ้าความเร็วรถยนต์ทางเรียบนัดเปิดฤดูกาลได้ระเบิดขึ้นแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

ไทเกอร์มาถึงสนามแข่งตอนเช้าตรู่เหมือนเคย ชื่อเสียงของชายหนุ่มดึงดูดสื่อมวลชนให้มาทำข่าว โดยเฉพาะเมื่อเขาทำเวลาทั้งในรอบควอลิฟายและในการแข่งขันวันแรกได้ดี ชายหนุ่มจึงยังเป็นที่จับตามอง

ไทเกอร์จัดเป็นนักแข่งรถระดับมือโปร ความหลงใหลในกีฬาทำความเร็วเกิดขึ้นตั้งแต่เขาอายุเพียงแปดปี ก่อนหน้านั้นไทเกอร์รักที่จะวิ่งและได้เป็นนักกรีฑาของโรงเรียน ทว่าเขากลับรู้สึกว่าการวิ่งก็ยิ่งซ้ำเกินไป เขาควรจะไปได้ไวกว่านั้น

แบรดคือคนเดียวที่รับรู้ถึงความอัศจรรย์ในกายเขา วันเกิดอายุแปดขวบ แบรดมาหาไทเกอร์ ฮอว์ค และชาร์กเหมือนทุกปี ตามปกติแล้วเขาจะมอบของขวัญวันเกิดให้แก่เด็กชายคนละหนึ่งชิ้น ในปีนั้นไทเกอร์เป็นคนเดียวที่ไม่ได้ของขวัญ

เด็กชายเก็บความน้อยใจไว้ จนกระทั่งตกตึกหลังงานเลี้ยงวันเกิดผ่านไป แบรดก็พาเขาไปยังสนามแข่งโกคาร์ทตามลำพังสองคน

คืนนั้นไทเกอร์ได้สัมผัสความน่าหลงใหลของการขับรถแข่ง ความคมเครื่องยนต์ให้แล่นฉิวไปพร้อมกับใจเขา รู้สึกถึงสายลมเย็นจัดที่ปะทะร่าง และอะดรีนาลินซึ่งไหลหลังได้มากกว่าการวิ่ง ความอัดอั้นที่เก็บกักไว้ระเบิดออก เขาสัมผัสได้ถึงความสุขอันแท้จริง และความมีชีวิตชีวาที่ไม่เคยประสบมาก่อน

ของขวัญวันเกิดอายุแปดขวบจึงเป็นของขวัญซึ่งไทเกอร์ประทับใจมากที่สุด

นับตั้งแต่นั้นไทเกอร์ก็ไม่เคยหยุดขับรถ เขาพัฒนาถึงขั้นแข่งขันโกคาร์ทระดับเยาวชนและได้เป็นแชมป์ตั้งแต่อายุเก้าปี ฝีมือของไทเกอร์เข้าตานักแข่งรกระดับตำนาน พลทาบตามเขาให้เข้าร่วมทีม ฝึกปรือไทเกอร์จนเขาเลื่อนขั้นมาแข่งรถยนต์ในอีกไม่กี่ปีหลังจากนั้น

ความเร็วกับไทเกอร์เป็นของคู่กัน เขาจึงกวาดรางวัลมากมายทั้งในและนอกประเทศสมใจผู้เป็นครู สปอนเซอร์ต่างๆ ยื่นข้อเสนอเป็นผู้สนับสนุนทีมแข่งรถของบริษัทใหญ่ยักษ์หมายจะดึงตัวเขาไป ทว่าไทเกอร์พอใจที่จะอยู่ในทีมของพลตามเดิม

ความพึงใจของเขาไม่ได้อยู่ที่เงินทุนล้านฟ้า หรืออุปกรณ์เครื่องยนต์ราคาสิบลีวซึ่งทีมใหญ่ยักษ์ทั้งหลายมี เขาต้องการเพียงครูที่ทุ่มเทให้ตนอย่างจริงจัง รักและสนับสนุนเขาไม่ต่างจากพ่อ บางทีพลอาจใกล้ชิดไทเกอร์มากกว่าแบรด บิดาแท้ๆ เสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้เหตุใดเขากับแบรดกลับมีสายใยเชื่อมโยงกันและกันเสมอ

แบรดเป็นเพียงผู้เดียวที่รู้ว่าจุดหมายในการขับรถแข่งของไทเกอร์ไม่ได้มีไว้เพื่อคว้าตำแหน่งชนะเลิศ เขาแค่ต้องการทำในสิ่งที่ตนรัก

เหนือไปกว่านั้นยังมีอีกจุดประสงค์ซึ่งเป็นข้อเดียวกับที่แบรดต้องการสอนลูกชาย ชายหนุ่มเพิ่งรู้ความจริงข้อนี้เมื่อสองปีก่อน

พลังพิเศษของไทเกอร์ปรากฏขึ้นในวันเกิดปีที่สิบแปดของเขา ตอนนั้นชายหนุ่มไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ๆ เขาก็วิ่งเร็วจนตัวเองยังตกใจ ยิ่งวิ่งร่างกายก็ยิ่งเปลี่ยนแปลง นัยน์ตาเปลี่ยนสี เขี้ยวคมกริบงอกออกมาเช่นเดียวกับกรงเล็บและหางที่ยื่นยาว

ไทเกอร์ต้องทำความเข้าใจอยู่กับความผิดปกติของร่างกายและพลังความเร็วอันคาดไม่ถึงจนเกือบคิดว่าตนเป็นมนุษย์ประหลาด เขาปกปิดที่ชายกับมารดาอยู่นาน แอบค้นคว้าทดลองเพื่อหาวิธีแก้ไข มาทราบทีหลังว่าฮอว์คกับซาร์กก็เผชิญเหตุการณ์เหลือเชื่อและวิตกกังวลไม่ต่างกัน

สุดท้ายไทเกอร์ก็ได้รับความจริงจากเบรตว่าตนคือแวมไพร์เผ่าอารยะและเป็นลูกชายคนที่สามของเขา เบรตบอกกับไทเกอร์ยามพานูตรชายออกมาฝึกการควบคุมพลังในป่าหลังบ้าน

‘เหตุผลที่ฉันตั้งชื่อเธอว่าไทเกอร์ก็เพราะว่าเธอคือพยัคฆ์ร้ายผู้มีความว่องไวเหนือใครบนผืนแผ่นดิน ไม่ต่างจากเสือซึ่งมีฝีเท้ารวดเร็วที่สุดในโลก ก่อนหน้านั้นเธอยังเด็กเกินกว่าจะแสดงพลังยิ่งใหญ่ออกมา แต่ความเร็วที่พลุ่งพล่านอยู่ในร่างกายจำต้องได้รับการปลดปล่อย ฉันจึงฝึกให้เธอขับรถโกคาร์ตเพื่อให้ทำความคุ้นเคยกับความเร็วที่เธอต้องเผชิญในวันข้างหน้า พร้อมกับปลดปล่อยพลังซึ่งอัดอั้นอยู่ในร่างกายออกมาอย่างไฉ่’

ไทเกอร์จำได้ว่าเบรตยิ้มเล็กน้อยตรงมุมปาก ดูสิกลับ แต่แฝงไว้ด้วยความปรานี

‘อีกเหตุผลหนึ่งที่ฉันอยากให้เธอขับรถแข่งก็เพื่อให้เธอเข้าใจถึงแก่นแท้ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความเร็ว’

เบรตจับบ่าทั้งสองของเธอ สบตามองมาอย่างจริงจัง

‘จำไว้นะไทเกอร์ ยิ่งเร็ว ยิ่งนิ่ง ยิ่งเงียบ ยิ่งสงบ ความเปลี่ยนแปลงและความพลาดพลังเกิดขึ้นได้เพียงเสี้ยววินาที ยิ่งเธอว่องไวกว่าคนอื่น ชีวิตของเธอจึงเสี่ยงมากกว่าพวกเขา แต่ถ้าใจของเธอนิ่ง เธอจะรับมือกับทุกปัญหาได้หมด ไม่ว่าเธอจะกำลังขับรถแข่งหรือวิ่งด้วยเท้า’

ถ้อยคำของแบรดตรงกับใจของไทเกอร์ การขับรถแข่งคือการซาร์จพลังของพยัคฆ์ร้ายเจ้าความเร็ว เป็นกิจกรรมสำคัญที่ทำให้เขาได้ฝึกจิตหนึ่ง ไม่ยี่หระต่อสถานการณ์กดดัน ช่วยให้สมองปลอดโปร่ง ไขทุกปัญหาได้หมด

หลังขับรถแข่งทุกครั้งชายหนุ่มมักประดิษฐ์สิ่งของได้เป็นชิ้นเป็นอัน หรือค้นคว้าทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่ติดขัดมานานได้สำเร็จ แม้ปัจจุบันไทเกอร์จะวิ่งได้เร็วกว่ารถแข่ง เขาก็ยังรักที่จะแข่งรถโดยไม่คิดเลิก

การแข่งขันรถยนต์ทางเรียบนัดนี้ของไทเกอร์เป็นรุ่นซูเปอร์คาร์^๒ ชายหนุ่มอยู่ในพิตสตอปซึ่งเป็นห้องกว้างไร้ประตูหน้าต่าง ตั้งอยู่ภายในอาคารแถวยามุมหนึ่งของสนามแข่ง รอบกายมีรถของเขากับเพื่อนร่วมทีม รวมทั้งยางอะไหล่และเครื่องมือต่างๆ สำหรับรถแต่ละคัน ไม่ต่างจากยกอู่รถยนต์มาไว้ที่นี่

รถของไทเกอร์คือ มาสด้า RX-8 สีส้ม ตกแต่งลวดลายสีดำสลับขาว ติดโลโก้ของสปอนเซอร์ทั้งหลาย กับชื่อภาษาอังกฤษและหมายเลขประจำตัวรถ ด้านข้างรถมีรูปใบหน้าที่สื่อโครงอำปากคำราม เป็นลวดลายสีดำบนพื้นส้ม

ชายหนุ่มยืนอยู่ใกล้พลซึ่งควบคุมการทำงานของช่างด้วยความแข็งขัน แต่ละคนล้วนมือไม่ว่าง ส่วนหนึ่งเปิดฝากระโปรงดูเครื่องยนต์ อีกส่วนนั่งนอยู่กับการตรวจสอบช่วงล่างของรถ และยังมีทีมงานซึ่งถือถังวัดลมยางจุ่มไปตามล้อ

นักแข่งหลายคนอาจใช้เวลาก่อนการแข่งขันพักผ่อนในคอนเทนเนอร์ปรับอากาศซึ่งตั้งอยู่หลังพิตฯ แต่ไทเกอร์กลับชอบที่จะอยู่กับรถมากกว่า นอกจากจะได้รู้สภาพของรถยนต์เพื่อวางแผนการขับให้เหมาะสมแล้ว

^๒ Super Car หมายถึง รถยนต์หายาก ผลิตออกมาเป็นกรณีพิเศษเพียงรุ่นละไม่กี่คัน มีสมรรถนะสูง ราคาจึงสูงตามไปด้วย

ชายหนุ่มยังชอบศึกษาการทำงานของช่างและเครื่องยนต์กลไกตามประสา
นักประดิษฐ์

ขณะกำลังพูดคุยกับพลและนายช่าง กลิ่นหอมหวานก็ลอยมาเตะจมูก
ไทเกอร์เข้าอย่างจัง มันไม่ใช่กลิ่นที่รุนแรง แต่หอมระรื่นเ้ายวนใจอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มละสายตาจากเครื่องยนต์ เขาถลาออกไปนอกพิตส์ต้อป
กวาดตาไปรอบๆ ดมหาที่มาของกลิ่นอันยั่วเย้าชวนให้หัวใจเต้นในจังหวะ
ที่ผิดแผกไป เลือดลมพลุ้งอยู่ในอก ใคร่อยากหาต้นตอของมัน

ทันใดนั้น กรงเล็บแหลมคมก็งอกยาวขึ้น นัยน์ตาสีน้ำตาลแก่เบิกกว้าง
เกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่?

ใครบางคนคว่ำหมับเข้าที่ป่าของเขา ไทเกอร์หันไป กรงเล็บแหลมเพี้ยว
เฉียดใบหน้าคนผู้นั้นเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด

“ฉันเองไทเกอร์” ชาร์กจ้องมองมาราวกับเขาเป็นตัวประหลาด ก่อน
ขมวดคิ้วเคร่ง “มีอะไรไร้เปล่า ทำไมถึงกางเล็บออกมาตอนนี้ เดี่ยวคนก็เห็น
หรือ?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ดีๆ ก็ได้กลิ่นหอมของอะไรบางอย่าง แล้วเล็บ
ก็งอกออกมานี่แหละ” ชายหนุ่มมองมือตัวเองอย่างไม่เข้าใจพลางใช้พลัง
ควบคุมให้เล็บทั้งหมดหดกลับเข้าไป

“ฉันไม่เห็นได้กลิ่นอะไรเลยนอกจากน้ำมันเครื่อง” ชาร์กทำจมูกพุดพิด

“ช่างมันเถอะ คงไม่มีอะไรหรอก”

ไทเกอร์ถอนใจ ประสาหรับกลิ่นของเขาอาจเลอะเลือนไปจริงๆ ชาย
หนุ่มพยายามปิดความข้องใจออก เขาหันไปยิ้มให้ตาน้อยซึ่งตามหลังชาร์กมา
และกำลังคุยจ้อกับพลอย่างสนิสนม

ตาน้อยเป็นคนเก่าแก่ของมารดา เป็นทั้งพ่อบ้าน คนสวน นายช่าง
ประจำบ้าน และครูคนแรกที่สอนไทเกอร์ประดิษฐ์ข้าวของต่างๆ ตามปกติ
แล้วตาน้อยไม่ชอบออกไปนอกบ้าน แต่ทุกครั้งที่ไทเกอร์แข่งรถ ชายชรา
ไม่เคยพลาดแม้แต่รายการเดียว ตาน้อยเป็นคนโปรดของพลและหมู่ช่าง

ตั้งแต่เขาเดินเข้ามา ช่างทั้งหลายก็ทักเกียวกเพราะคุยเรื่องเครื่องยนต์กลไกกันจนถูกคอก

“สู้ๆ นะครับคุณไทเกอร์” ตาน้อยเอ่ยปากทันทีที่เสร็จจากการทักทายผู้คน

“ครับ ผมไม่ทำให้ตาน้อยผิดหวังแน่” ชายหนุ่มยิ้มบางๆ แล้วชะเง้อมอง “ฮอว์คล่ะครับ”

“คงโอ้อวดูพริตตีตามเคยนั่นแหละครับ” ตาน้อยหัวเราะเบาๆ

“แม่ให้บอกนายว่าจะมาช้าหน่อย กำลังทำงานมกับบิรา จะเอามาให้พี่พลกับพี่ๆ ช่าง พวกฉันก็ใจร่อนอยากมาให้กำลังใจนายไวๆ คุณเนตรก็เลยอาสาไปรับแม่กับบิราให้” ชาร์กเอนตัวเข้ามาใกล้ แล้วบอปปากกระซิบ “ตอนแรกป้าปอจะมาด้วยนะ โชคดีกองถ่ายละครสั่งให้แก้บทด่วน ไม่งั้นละนายเอ๋ย”

สองพี่น้องทำหน้าที่ขายดพร้อมกันโดยไม่นัดหมาย ป้าปอที่ชาร์กกล่าวถึงคือ ปอแก้ว เพื่อนสนิทของเพ็ญพักตร์ มารดาของพวกเขา ปอแก้วเป็นนักเขียนบทละครโทรทัศน์มือฉกาจ และยังคงตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของเพื่อนรัก เนื่องจากเพ็ญพักตร์เป็นนักเขียนนวนิยายซึ่งได้รับฉายาว่า ‘สตีเฟน คิงส์’ เมืองไทย ผลงานทั้งหมดเป็นแนวลึกลับสยองขวัญ ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางทั้งในและต่างประเทศ โดยแปลเป็นภาษาต่างๆ มาแล้วกว่าสามสิบภาษา

ไทเกอร์ไม่ได้รังเกียจปอแก้ว เพียงแต่ทุกครั้งที่เธอมาเยี่ยมเยียนเขาถึงสนามแข่งเป็นต้องเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นกับไทเกอร์และเพื่อนร่วมทีม ไม่ว่าจะเป็นรถเสียหรืออุบัติเหตุรุนแรงแข่งต่อไม่ได้ โดยหลังเกิดเหตุ ปอแก้วจะทำตาเหลือกขึ้น ตัวสั่นเทาคล้ายคนทรงเจ้าเข้าผี และกระซิบด้วยเสียงแหบต่ำว่า

‘เห็นไหม ฉันเตือนแล้วก็ไม่เชื่อ’

ทุกคนในทีมจึงหวั่นเกรงการมาของปอแก้ว ในเมื่อวันนี้เธอไม่มา ไทเกอร์จึงผ่อนคลายความโล่งอก

“ไปไฉ่เลื้อนน้อยเจ้าสนาม” ฮอว์คส่งเสียงล้อเลียนมาแต่ไกลด้วยฉาวา ซึ่งแฟนคลับสาวๆ ตั้งให้ไทเกอร์เมื่อครั้งที่เขายังแข่งโกคาร์ต ชายหนุ่มไม่เคยชอบชื่อนี้ พี่ชายรู้ดีจึงเอามาล้อเป็นประจำ

“ไปดูพริตตีมาอีกละสิ” ไทเกอร์นิน้วนาดู

“เออสิวะ นื่องๆ เขาอุตส่าห์แต่งตัวมาสวยๆ ไม่ช่วยดูก็เสียความตั้งใจของน้องเขาหมด” คนพูดทำท่าเป็นการเป็นงาน ก่อนจะสูดปาก “นายเอ้ย แต่ละคนแอกซ์ๆ อืมๆ ทั้งนั้นเลยวะ ขาวจ๊วะน่าเลี๊ยะ”

“เดี๋ยวก็ได้เจี๊ยะลูกตบแฟนนายหรอก” ชาร์กเตือนอย่างหมั่นไส้

“ฉันแค่เปรียบเปรยให้ฟังเฉยๆ ไม่ได้จะไปเจี๊ยะจริงซะหน่อย พวกนายน่าจะได้เห็นนะ มีคนหนึ่งเอกซ์สตั๊ดยอดจนฉันเกือบลื่นน้องๆ วงบลูเบอร์รี่ไปเลย สงสัยหน้าใหม่วะ ไม่เคยเห็น คนรูปร่างรูปตรึม ฉันยังอยากกลับไปดูอีกเลย”

ท่าทางของฮอว์คเคลิบเคลิ้มไหลหลงจนน่าขัน ผู้หญิงในแบบที่ฮอว์คชอบล้วนมีขนาดหน้าอกตั้งแต่คัพซีเป็นต้นไป ทั้งที่ในความเป็นจริงเนตรนา แฟนสาวของเขาหยุดการเจริญเติบโตอยู่ที่คัพเอเท่านั้น

ฮอว์คสาธยายถึงพริตตีสาวสวยไปอีกนาน ดูท่าคงจะไม่จบง่ายๆ ไทเกอร์จึงฟังบ้างไม่ฟังบ้าง ปล่อยความคิดให้ลอยไปถึงกลิ่นหอมละมุนไร้ที่มา ชายหนุ่มไม่รู้ตัวเลยว่าเขาลอแสดงสีหน้าคร่ำครวญออกไปจนได้ยินเสียงพี่คนโต

“เป็นอะไรวะ ดูเครียดๆ”

“ยังคิดเรื่องกลิ่นอะไรนั่นอยู่รี หรือว่ากังวลเรื่องผู้หญิงที่เกะเห็นตรงประภาคาร” ชาร์กถามด้วยสีหน้าห่วงใย

พูดเรื่องนี้ขึ้นมา ใบหน้าของไทเกอร์จึงขมิ้มลงไปอีก หลังจากค้นพบรอยเท้าปริศนา เขาก็เรียกพี่ชายมาดู พวกเขาตามหาผู้หญิงในชุดดำเกือบทั้งคืน ไม่มีใครเห็นเธออีกเลย จนบัดนี้ยังไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร แม้แต่ไบหน่าก็ไม่เห็น

“นายก็เห็นรอยเท้าคุณั้นนี่”

“อย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่นเลยไทเกอร์ วันนี้เป็นวันสำคัญของนาย นายควรคิดแต่เรื่องแข่งรถนะ” ชาร์กเตือน

“ชาร์กพูดถูก” ฮอว์คพยักหน้า “ปัญหาว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร คือปัญหาที่เราสามคนสามารถช่วยกันได้ แต่เรื่องการแข่งรถคือสิ่งที่นายต้องทำให้สำเร็จเพียงคนเดียว หลังจากนั้นเราค่อยมาตามหาเธอต่อกี๊ยังไม่สาย”

ไทเกอร์มองพี่ชายทั้งสองแล้วคลี่ยิ้ม ความมกัลดกัลุ่มในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นมลายหาย เหลือเพียงปัจจุบันตรงหน้าเท่านั้น

“ตกลง ฉันจะไม่คิดเรื่องอื่น นอกจากเรื่องแข่งรถ”

“ให้มันได้อย่างนี้สิไอ้น้องชาย”

ฮอว์คยิ้มกว้าง ก่อนสามพี่น้องจะสบตากัน ถ้ายทอดกำลังใจจากพี่ๆสู่น้องชาย

เมื่อกำลังใจเต็มร้อย การแข่งขันซึ่งเริ่มต้นในช่วงบ่ายอันร้อนระอุจึงไม่เป็นปัญหาสำหรับไทเกอร์

ชายหนุ่มแต่งชุดแข่งรถซึ่งเป็นเสื้อกางเกงติดกันสีดำสลัขาวติดโลโก้ของสปอนเซอร์ และสวมรองเท้าวาปีสีดำ เขาพยักหน้าให้พี่ชายซึ่งยืนอยู่คู่แฟนสาว รวมทั้งตาน้อย ก่อนเดินตรงไปหามารดา

รอยยิ้มของเพ็ญพัทตร์เปี่ยมไปด้วยความรักใคร่ ชายหนุ่มรู้มาตลอดว่าเธอหาใช้มารดาที่แท้จริงไม่ แต่เพ็ญพัทตร์ก็รักเขากับพี่ชายประดุจลูกในอุทร เขาเองก็รักเธอมากเช่นกัน

ไทเกอร์กระพุ่มมือไหว้มารดาที่อกของเธอ ขอพรดังที่ทำเสมอตั้งแต่การแข่งขันโกคาร์ทครั้งแรกจนถึงปัจจุบัน เพ็ญพัทตร์จับมือลูกชาย ดึงเขาเข้ามากอดตรากับไทเกอร์ยังเป็นเด็กตัวน้อยที่เธอเลี้ยงมากับมือ

“ไทเกอร์” เธอเงยหน้ามองเขา เอื้อมมือลูบศีรษะของชายหนุ่มอย่างอ่อนโยน “แม่ขออวยพรให้ลูกประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้ และ

ขอให้ลูกแม่ปลอดภัย ไม่มีอุบัติเหตุหรืออุปสรรคใดๆ มาแผ้วพาน ชนะหรือไม่
ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ขอเพียงลูกทำให้ดีที่สุดก็พอจะจ๊ะ”

“ขอบคุณครับแม่” เขาไหว้เธออีกครั้ง กอดมารดา และหอมแก้มเธอ
สองฟอดใหญ่ ก่อนก้าวตรงไปยังรถแข่งคันเก่ง

ตอนนั้นเองที่กลิ่นหอมอบอวลกรุ่นกายมาอีกครั้ง กรงเล็บเสือของ
ไทเกอร์เกือบจะงอkeyาวอยู่แล้ว โชคดีที่เขาระวังตัวและบังคับให้มันหดกลับ
ไปเช่นเดิม

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเพียงชั่วแวบไม่อาจหลุดรอดสายตาเฉียบคมของ
ฮอว์คกับชาร์กไปได้ ทั้งสองรีบปราดมาประกบข้าง

“ได้กลิ่นอีกแล้วหรือ” ชาร์กกระซิบถาม

“กลิ่นอะไรวะ เมื่อเข้าฉันก็อาบน้่านะ” ฮอว์คทำมุกฟุดฟิด ดม
ทุกอย่าง แม้กระทั่งได้ชอกรักแร้ของตัวเอง

“แหะ! น่าเกลียด” พี่คนรองเบะปาก ก่อนมองน้องชายด้วยใบหน้า
เคร่ง “ถึงเวลาแข่งแล้ว นายต้องรวบรวมสติให้ดี อย่าวอกแวกอีก นายไม่เคย
เป็นแบบนี้ไทเกอร์”

“ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน” ไทเกอร์มองพี่ชายอย่างสับสน กลิ่นนั้น
มาๆ หายๆ ตอนนี้นั้นหายไปราวกับไม่เคยมีมาก่อน แต่ไทเกอร์รู้ว่าเจ้าของ
กลิ่นอยู่ไม่ไกล

“ฉันก็อย่าเพิ่งไปทาคความเข้าใจ นายไม่สามารถหาคำตอบของทุกอย่าง
ในโลกได้หมดหรอก จำที่เบรดสอนได้ไหม เราต้องมีสติอยู่กับปัจจุบัน”
ชาร์กสั่งสอน

“สู้ตายไทเกอร์ ถ้ากลิ่นอะไรนั้นยังกวนใจนายอีก ฉันจะไปหาสำลีมา
อุดจมูกนาย นายจะได้มีสมาธิขับรถไถ่ละ” ฮอว์คยิ้มทะเล้น

“บ้า! ไม่ต้องไถ่ละ”

ไทเกอร์ส่ายหน้า แล้วรีบเดินไปหาพล รับหมวกกันไฟสีขาวมาสวมจน
เห็นเพียงดวงตากับคิ้วคมเข้ม ปิดบังกลิ่นแปลกปลอมได้สนิท ก่อนใส่หมวก

กันน็อกและเดินไปยังรถ หุ่นความสนใจไปกับปัจจุบันตามคำสอนของเบรต

รถซูเปอร์คาร์หลายสิบคันจอดเรียงต่อกันเป็นแถวยาวหลังจุดสตาร์ทลำดับของแต่ละคันขึ้นอยู่กับเวลาในการแข่งรอบสองของเมื่อวาน แม่ไทเกอร์จะไม่ใช้ผู้ที่ทำเวลาดีเยี่ยมที่สุด แต่ก็จัดว่าเร็วเป็นอันดับต้นๆ รถของเขาจึงอยู่ในแถวที่สาม

ชายหนุ่มนั่งอยู่ภายในรถ ทำสมาธิอยู่กับตัวเอง ความเคลื่อนไหวรอบกายไม่อาจทำลายความสงบนิ่งของเขาได้ ใบหน้าเฉยเมยคล้ายกับไม่สนใจทั้งที่ความจริงแล้วไทเกอร์สังเกตสิ่งต่างๆ อย่างเงียบเชียบ ไม่ต่างจากเสือร้ายที่ซ่อนดูเหยื่อ

เขาเหลือบมองอัฒจันทร์สีส้มสด เล็งหามารดากับพี่ชายและเห็นว่าพวกเขาจ้องมาที่ตนเช่นกัน แฟนคลับสาวแท้และสาวเทียมที่คอยตามเชียร์มาทุกสนามโบกมือให้เขาอย่างตื่นเต้น บ้างก็สะเทือนอายเพียงแค่ปรายตามอง

ชายหนุ่มดึงสายตากลับมาบนแทริคแข่ง นักข่าวลงมาถ่ายภาพรถยนต์ของเขากับพริตตี้สาวสวยซึ่งรายล้อมอยู่รอบๆ มีทั้งถือป้ายบอกหมายเลขประจำรถของไทเกอร์ หรือการรุมโพล่ทำร้ายวน ด้านหลังของคนเหล่านั้นมีสปอนเซอร์และทีมงาน พร้อมกับธงชื่อสินค้าผู้สนับสนุนทีม

ไทเกอร์กวาดมองรถแข่งรอบตัวเขา สมองประมวลข้อมูลแผนการขับและวิธีที่จะขึ้นนำรถเหล่านั้น

เขาได้ยินเสียงพลจากหุฟฟิงที่ติดอยู่ ผู้จัดการทีมต้องการเช็กดูว่าวิหุฬาสื่อสารของพวกเขาติดต่อกันได้ในกรณีฉุกเฉิน ชายหนุ่มเห็นพริตตี้ถือป้ายบอกเวลาลาสตาร์ตรถตั้งแต่ห้านาทึ สามนาทึ จนถึงหนึ่งนาทึ ก่อนกรรมการซึ่งอยู่บนหอคอยจะโบกธงสัญญาณให้ทุกคนออกจากสนาม เหลือเพียงรถแข่งที่พร้อมจะเริ่มวอร์มอัปแล็ป

เมื่อกรรมการให้สัญญาณ รถประจําสนามจึงออกนํารถแข่งทั้งหมด

หนึ่งรอบตามประเพณี เพื่อให้หนักแข่งได้รู้จักเส้นทางพร้อมกับบอร์มอับปาง ให้นุ่มเพื่อรองรับการเลี้ยวและความเร็วที่ต้องเผชิญในอีกไม่ช้า ไทเกอร์ขับรถ ออกไปอย่างสบายๆ ดูท้ายรถคันหน้าที่ส่ายไปมา วอร์มหน้ายางและวอร์ม ตนเองให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน

ชายหนุ่มขับรถมาจอดในตำแหน่งของตนหลังเส้นสตาร์ทอีกครั้ง รอคารแข่งซึ่งกำลังจะเริ่มขึ้น นักแข่งหลายคนอาจตื่นเต้น แต่กับไทเกอร์แล้ว เขาชินกับโลกแห่งความเร็วจนสามารถปล่อยใจให้สงบได้ง่ายดาย

เสียงเครื่องยนต์ของรถแข่งรอบกายดังกระหึ่ม แต่ไม่อาจทำลายสมาธิ ของไทเกอร์ ชายหนุ่มจับตามองแผงไฟบนหอคอย ไฟสีแดงทั้งห้าดับลงทีละ ดวงจนครบ เป็นสัญญาณให้ออกตัว

รถด้านหน้าสองคันแล่นนำออกไปอย่างว่องไว รถของไทเกอร์แรงและ เร็วพอกัน มันพุ่งปราดเปรี้ยวไปข้างหน้า ทวารรถคันที่สี่กลับเบียดชิด ไข่ช่อง เพียงเล็กๆ ถือโอกาสแซงเขาไป

ไทเกอร์ไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ เขารู้ว่าจะแซงกลับได้ และขับต่อไป อย่างใจเย็นตรงข้ามกับความเร็วแรงของรถซึ่งคนภายนอกมองเข้ามา สิ่ง ที่เขาต้องทำตอนนี้คือสลัดขบวนรถด้านหลังที่ไล่จี้มาติดๆ แต่ละคันผลัดกัน ไล่เลียบหมายจะชนให้รถของไทเกอร์หลุดออกนอกแผง

ชายหนุ่มควบคุมพวงมาลัยให้เลี้ยวผ่านโค้ง ไม่วอกแวกกับฝูงรถที่ไล่ล่า จิตใจของไทเกอร์นิ่งสงบ ร่างกายเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับรถยนต์ เขาบอก ตัวเองว่ายิงขับเร็ว ใจก็ต้องยิงช้าลงเพื่อความปลอดภัย แน่หนอนว่ารถคันอื่น คงไม่คิดเหมือนกัน พวกเขาหวังที่จะไปให้ไวที่สุด หนึ่งในนั้นจึงเสียหลักและ หมุนออกไป ทำให้รถซึ่งตามมาเสียจังหวะไปตามกัน

ไทเกอร์ขับต่อไป สมองประมวลผลราวกับคอมพิวเตอร์ วางแผนสิ่งที่ ต้องทำพร้อมกับนึกภาพของสนามแข่งว่าจะจัดการกับโค้งที่จะถึงและรถที่ นำหน้าด้วยวิธีใด เขามองท้ายรถคันนั้น บังคับรถให้พุ่งทะยานตาม

เขาไล่ผ่านโค้งแล้วโค้งเล่าจนกระทั่งเข้าสู่ทางตรง วินาทีที่เห็นโค้งหน้า

ไทเกอร์ก็เร่งความเร็วพร้อมกับบังคับพวงมาลัยเพื่อแข่งรถซึ่งตึงเครียด เขา
รีบเลี้ยวเข้าวงใน นำหน้าได้ในทันที

ไทเกอร์ไม่ได้ยิ้มอย่างอีกทีเหมือน สีหน้าของชายหนุ่มยังคงเรียบเฉย เขา
จ้องเส้นทางข้างหน้า มองฝุ่นควันสีดำจากรถที่นำตนอยู่ไกลๆ รถแข่งสีส้ม
ยังวิ่งต่อไป มันทุกรถด้านหลังสองคันจี้ติดเพื่อแข่งกลับ ไทเกอร์ไม่เปิดช่อง
ให้คู่แข่ง เขาบังคับรถด้วยความมั่นใจ หลอกล่อให้พวกมันไล่ตามรอบแล้ว
รอบเล่า สุดท้ายรถสองคันนั้นก็พลาดท่าเกี่ยวชนกันเองจนกระเด็นออกนอก
ทางวิ่ง

ชายหนุ่มเหลือบดูป้ายสีขาวยาวสามซึ่งคนในทีมถือเพื่อบอกเวลาและ
ตำแหน่งของรถเขา มันมีลูกศรชี้ให้ไล่เข้าไปอีก ไทเกอร์เข้าไปใกล้รถที่นำหน้า
เขาสังเกตมาหลายรอบสนามแล้วว่ามันไม่นิ่งและส่ายมากขึ้นทุกที ควันสีดำ
พลุ้งออกจากรถแสดงให้เห็นว่าเครื่องยนต์มีปัญหา ก่อนมันจะช้าลงเรื่อยๆ
ชายหนุ่มจึงถือโอกาสแซงนำอย่างว่องไว

ในรอบที่ยี่สิบของการขับ ไทเกอร์เหลือรถอีกเพียงคันเดียวที่ต้องแข่ง
เขาทิ้งห่างรถด้านหลังมาไกลมากทีเดียว ชายหนุ่มจ้องมองรถสีดำข้างหน้า แม้
จะเหยียบคันเร่งถึงสองร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงในทางตรง ใจของไทเกอร์กลับ
ช้ากว่านั้นมาก

เขาจี้ท้ายรถสีดำ เกาะตามไปไม่ปล่อย คู่แข่งไม่ยอมและพยายามปิด
ทุกทางไม่ให้แซง จนรถพวกเขาตีคู่กันมา ไทเกอร์ล้มผลั้ได้ถึงความร้อนรน
ของคนขับ รถซึ่งเคยนิ่งกลับไม่นิ่งอย่างเคย ตรงข้ามกับรถของไทเกอร์ที่ยัง
วิ่งเรียบและเร็วสม่ำเสมอ

ดวงตาของเพื่อนกล่าววาบปลาบ เมื่อเข้าสู่โค้งไทเกอร์จึงหลอกล่อคู่แข่ง
ว่าจะแซงขวา ทั้งที่ความจริงแล้วเขาหักพวงมาลัยทางซ้ายออกไปไลน์นอก
เร่งความเร็วแซงหน้า เสียงเครื่องยนต์คำรามลั่น ก่อนรถจะทะยานนำออกไป
อย่างมั่นคง

ในที่สุดเขาก็ขึ้นมา พยัคฆ์ร้ายเจ้าถนนไม่ปล่อยให้ใครแข่งตนได้อีก ชายหนุ่มเหยียบคันเร่งทิ้งห่างรถสีดำไปไกล จนครบยี่สิบห้ารอบของการขับ รถของไทเกอร์จึงแล่นหนีผ่านหอคอยซึ่งกรรมการโบกธงตาหมากรุกสีขาวดำ รับชัยชนะของเขา

ฮอว์คกับชาร์กเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่มาแสดงความยินดีกับ ไทเกอร์นอกเหนือจากพลและทุกคนในทีม รอยยิ้มของพี่ชายกว้างยิ่งกว่า ยิ้มบางๆ ของไทเกอร์ประหนึ่งพวกเขาเป็นผู้ชนะเสียเอง

“ฉันบอกแล้วว่านายต้องชนะ”

ฮอว์คกอดคอน้องคนเล็ก ชาร์กที่ยิ้มไม่หุบพอกันก็เข้ามากอดคอ อีกข้าง

“เก่งมากไอ้น้องชาย ชนะตั้งแต่นัดแรกแบบนี้ คะแนนสะสมตลอดปี ของนายต้องสูงแน่นอน รับรองแชมป์ประเทศไทยเห็นๆ”

“อย่างนี้ต้องไปฉลองใหญ่ อย่าบอกนะว่านายจะไปปลีกวิเวกอยู่ในห้อง ทดลองอีก ขอให้เถอะวะ ไปกินเลี้ยงกันสักครั้งไม่ได้รี” ฮอว์คตักคอเสียง เข้ม

“วันอื่นค่อยไปกินกันก็ได้เน่า วันนี้ฉันอยากทดลองหาสารแทนเลือด ต่อสักหน่อย”

ไทเกอร์ลูบหมวกเก็บปัสสาวะของสปอนเซอร์แล้วยกขึ้นสวม หัวสมอง เขากำลังปลอดโปร่ง เหมาะแก่การทำงานวิจัยเรื่องสารแทนเลือดมนุษย์

“ถ้าเป็นวันอื่นต้องเลี้ยงแพงๆ นะ น้ำมะพร้าวไม่เอาแล้วนะโว้ย” ชาร์ก รีบบอก

“เออสิ พวกนายอยากกินอะไรคิดไว้เลย ขอวันนี้วันเดียวเท่านั้นแหละ” ไทเกอร์รับปากอย่างอารมณ์ดี

เสียงกรรมการประกาศเชิญรับรางวัล ไทเกอร์จึงผลະจากพี่ชายและ เดินไปยังโพเดียมบนเวทีเปิดโล่ง ตั้งอยู่บนอาคารตรงข้ามอัมพจันทร์

ฉับพลัน กลิ่นหอมหวานก็โชยชามาอีกครั้ง

ไทเกอร์ชะงักกึก เหลียวมองคันหารอบตัว มือของเขาร้อนระอุเพราะ
กรงเล็บเลื้อยงอกออก ชายหนุ่มรีบกำหมัด สะกดใจเก็บเล็บลงไปอย่างยาก
ลำบาก เพราะกลิ่นยั่ววนชัดเจนนั่นเรื่อยๆ มันหอมหวานเสียจนหัวใจของ
ไทเกอร์เต้นระรัวและหวามไหวระคนกัน

“เป็นอะไรี่เปล่า”

คำถามและสีหน้าพิศวงของพลที่เดินมาด้วยกันทำให้ชายหนุ่มกะพริบ
ตาปริบๆ เขาเพิ่งรู้ว่าผลอสั่งเสียงคำรามออกมาเบาๆ ไม่ต่างจากเสียงของ
สัตว์

“เอ่อ... เปล่าครับ”

“แน่ใจนะ” ครั้นเขาพยักหน้า พลจึงสั่ง “ถ้างั้นก็รีบขึ้นไปทีโพเดียม
เถอะ”

ไทเกอร์รับคำ ก่อนตรงไปยังบันไดอย่างเคร่งเครียดแกมขึงใจ กลิ่น
ยั่ววนไม่จางหาย แต่หอมแรงขึ้นบ่งบอกว่าเจ้าของกลิ่นกายหอมน่าช้อยู่
ใกล้แถวนี้

ไทเกอร์ตรงผ่านเขา เขามั่นใจว่าเธอเป็นผู้หญิง ชายหนุ่มรู้สึกว่
ตัวเองคล้ายสัตว์ตัวผู้ที่ได้กลิ่นฟีโรโมน^๓ ของตัวเมียมากขึ้นทุกที หัวใจเต้นแรง
เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพรายบนผิวน้ำ เขาหักห้ามใจสุดความสามารถไม่ให้
กรงเล็บงอกออกมา พร้อมกับสั่งตัวเองให้ก้าวขึ้นบันไดช้าๆ ทั้งที่ใครอยากใช้
พลังเหนือมนุษย์กระโจนรวดเดียวไปหาเจ้าของกลิ่นรวยริน

ทันทีที่เท้าทั้งสองเหยียบโพเดียม ไทเกอร์ก็กวาดตามองหาที่มาของกลิ่น
เขายังไม่เห็นเธอท่ามกลางผู้จัดงานหรือนักแข่งอีกสี่คนที่ขึ้นมารับรางวัลพร้อม
กับเขา

ไทเกอร์ก้าวขึ้นแท่นรับรางวัลอย่างไม่มีสมาธิสัก สายตาสอดส่ายหา
เธอคนนั้น ชายหนุ่มกระวนกระวายอย่างไม่เคยเป็น ไม่เข้าใจว่ากลิ่นกายของ
คนแปลกหน้ามีผลต่อตัวเขาได้อย่างไร

ไทเกอร์เกือบจะหมดความอดทนและกระโจนออกไปตามหาเธออยู่แล้ว ถ้ากลิ่นหอมฟุ้งนั้นไม่ชัดเจนขึ้น ไกล้มากเสียจนหัวใจเขาแทบกระดอนออกจากอก

ในที่สุดเขาก็พบเธอ... ผู้หญิงที่มาพร้อมด้วยรางวัลของเขา

^๓ ฟีโรโมน (Pheromone) เป็นสารเคมีที่ระเหยออกมาจากร่างกายซึ่งมีผลต่อสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและสรีระเฉพาะอย่าง การรับฟีโรโมนมีอยู่ ๓ ทางด้วยกัน ได้แก่ การดมกลิ่น การกิน และการดูดซึม การรับฟีโรโมนทางกลิ่นส่วนมากมีไว้เพื่อประโยชน์ในการดึงดูดเพศตรงข้ามให้เข้ามาหา หรือเป็นการบอกตำแหน่งอาณาเขต รวมไปถึงการเตือนภัยให้รู้ถึงอันตราย

๓

ดวงตาคมปลาบของพยัคฆ์ตรึงอยู่ที่หญิงสาวเจ้าของกลิ่นหอมยวนใจ เธอคือสาวน้อยในโฆษณาผลิตภัณฑ์บำรุงรส คนที่ทำให้ไทเกอร์มีปฏิกิริยาแปลกประหลาดเพียงแค่เห็นภาพเคลื่อนไหวของเธอ

ในวันนี้เจ้าหล่อนไม่ได้ห่มสไบหรือเกล้าผมทรงดอกกระพุ่มจนดูเรียบร้อยราวกับนางในวรรณคดีไทย หญิงสาวแปลงร่างเป็นพรตดีสุดเปรี๊ยะ เสื้อผ้ารัดรูปแทบไม่ปิดบังส่วนสัด เลื้อกล้ามคอดลีลีสาวสลบน้ำเงินเผยให้เห็นร่องอกอวบอ้วนยั่วใจชาย หน้าท้องแบนเรียบกับสะดือบุ่มสวยจนไทเกอร์ตะลึงงัน เรียวขาเนียนโผล่พ้นมินิสเกิร์ตสั้นกุด ปกปิดปลิ้น่องและเท้าเรียว ด้วยบุตสันสูงลีลาสะอาด รูปร่างของเธอบ่งบอกว่าเป็นคนชอบออกกำลังกาย มีมัดกล้ามเนื้อเล็กๆ พองาม ช่างเซ็กซี่จนลมหายใจของไทเกอร์สะดุด

เขาเลื่อนสายตาดูขึ้นมายังใบหน้างามผุดผาด ดวงตาคมหวานจับจ้องเขาอยู่เช่นกัน มันดูลึกลับและแฝงความเย่อหยิ่งอยู่ในที่ เธอแต่งหน้าจัดกว่าในโฆษณา แต่ก็ทำให้สวยไปอีกแบบ เครื่องหน้ากระจุมกระจุม ปากอวบอ้อมยั่วยวน ผมดำล้นรวบสูงขึ้นไป ปล่อยหางม้าให้ระไปตามแผ่นหลัง

ไทเกอร์พิศมอลำคองามระหง มันสวยยิ่งกว่าที่เขาเห็นในโฆษณา ขาวผ่องและเกลี้ยงเกลาไร้รอยไฝฝ้า รวากับรอยสัมผัสของเขาแต่เพียงผู้เดียว

ชายหนุ่มสูดกลิ่นหอมหวานเข้าเต็มปอด มันไม่ใช่กลิ่นน้ำหอม แต่มาจากข้างในตัวเธอ ช่างสดชื่นคล้ายกับกลิ่นของดอกไม้ ใบหญ้า และป่าเขา ที่ไทเกอร์หลงใหล บวกกับอีกกลิ่นหนึ่งที่เขาไม่แน่ใจ รู้เพียงว่ามันหอมล้ำลึก คล้ายว่าเขาเคยได้กลิ่นเช่นนี้มาแล้ว แต่นึกไม่ออกว่าจากที่ใด

เป็นอีกครั้งที่หัวใจของชายหนุ่มร้อนรุ่ม เล็บมือทั้งสิบกางออก แต่เพียงแวบเดียวเขาก็รีบเอามือไพล่หลังและเก็บกรงเล็บเข้าไปโดยไม่ถอน สายตาจากเธอ

โชคดีที่พริตตีสาวไม่ทันเห็น หากกระนั้นดวงตาซึ่งสบตอมาก็วาววับ เหมือนไม่พอใจ ชายหนุ่มนิวหน้า ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง และไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนแสดงความไม่พอใจต่อเขามาก่อน เพราะถึงไทเกอร์จะเจี๊ยบขริ้ม แต่สาว ๆ มักจะรักเขา ชายหนุ่มก็ชอบพวกเธอเช่นกัน

เขาสลัดศีรษะเร็วๆ ปิดความร้อนรุ่มในอกออกไป ถ้าจุดจุมพอย่างที่ฮอว์คบอกได้คงทำไปแล้ว ชายหนุ่มพยายามทุ่มความสนใจกับการรับรางวัล เขาจ้องเขม็งเพียงถ้วยรางวัลที่กรรมการรับมาจากหญิงสาวและส่งให้เขา ก่อนเจ้าหล่อนจะเยื้องย่างออกไป ปล่อยให้พริตตีอีกสามนางสลับกันเชิญถ้วยรางวัลให้นักแข่งคนอื่นจนครบ

หญิงสาวกลับมาอีกครั้งพร้อมพวงมาลัยช่อมะกอกของเขา ดวงตาของทั้งคู่สบประสานกัน ก่อนเธอจะเป็นฝ่ายเบือนหน้าออกไป ไทเกอร์ย่นหัวคิ้ว เขาไม่ชอบสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองเลยสักนิด

เธอทำอะไรเขากันแน่

ความทรมานของชายหนุ่มยังไม่สิ้นสุด ไทเกอร์ที่รับพวงมาลัยช่อมะกอก มาคล้องคอแล้วยังต้องถ่ายภาพหมู่บนแท่นรับรางวัล พริตตีและกรรมการมายืนอยู่ด้านหน้า สาวน้อยคนสวยมาอยู่ใกล้เขาพอดี ลำคอของเธอข้างซ้ายวนจนไทเกอร์ต้องหักห้ามใจสุดความสามารถไม่ให้โน้มลงไปฝังคมเขี้ยวลิ้มรส

เลือดหวานหอมของเธอ

เขาไม่เคยคิดดื่มเลือดใครมาก่อน ตั้งแต่เป็นทารกชายหนุ่มก็ได้รับการเลี้ยงดูโดยแพทย์พักรักษาและตาน้อยจนเคยเชื่อว่าตัวเองคือมนุษย์คนหนึ่งไม่ต่างจากพวกเขา แม้จะรู้แล้วว่าตนเป็นแวมไพร์ เขาก็ไม่มีวันดื่มเลือดผู้ร่วมเผ่าพันธุ์ของผู้มีพระคุณ

แบรดปลุกฝังให้เขากับพี่ชายให้เกียรติมนุษย์และดูแลให้พวกเขาปลอดภัยจากแวมไพร์อสูร ไทเกอร์ไม่แน่ใจว่าผู้เป็นพ่อเลิกล้มรสของโลหิตมนุษย์ตั้งแต่เมื่อใด อาจจะต้องแบรดพบรักแท้กับแพทย์พักรักษา เขาจึงไม่ต้องการทำร้ายผู้คนร่วมเผ่าพันธุ์ของเธอ

แน่นอนว่าความเป็นแวมไพร์ทำให้พวกเขากระหายเลือดของมนุษย์ เพราะประกอบไปด้วยสารที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและให้พลังงานเพื่อต่อสู้กับพวกแวมไพร์อสูร ด้วยเหตุนี้แบรดจึงก่อตั้งโครงการวิจัยเพื่อหาสารแทนเลือดมนุษย์ขึ้นมา

ช่วงแรกที่รู้ตัวว่าเป็นแวมไพร์ ไทเกอร์เคยทรมานทรมาย ใคร่อยากลิ้มรสเลือดของหญิงสาว แบรดสอนเขากับพี่ชายให้ควบคุมจิตใจ ชายหนุ่มทำได้ตลอดมา ไม่รู้เหตุใดเขาจึงหักห้ามใจไม่ได้เมื่อเป็นเธอคนนี้

ความอดทนอันยาวนานดูเหมือนจะไม่สิ้นสุด ไทเกอร์ยังต้องเปิดแชนเปญฉลอง ก่อนจะลงมานบนสนามแข่งเพื่อถ่ายภาพกับรถและถ้วยรางวัลตามคำขอร้องของผู้จัดงานเป็นกรณีพิเศษ

ระหว่างที่เดินมายังรถ เขามองตามเรือนร่างกลมกลิ้งของปริตตีคนสวย ดูขำเรียวยาว สะโพกที่ย้ายยกตามจังหวะการเดิน และผมหางม้าซึ่งส่ายไปมาบนลำคอขาวผ่อง

ไม่เคยมีสักครั้งที่ชายหนุ่มต้องหักห้ามใจมากเท่านี้ มือของเขาปวดระบมเพราะกรงเล็บเลือดที่พร้อมจะงอกออกมา

นักข่าวกลุ่มมูมร่อให้เขากับปริตตีถ่ายภาพร่วมกัน แฟนคลับสาว ๆ ของไทเกอร์ส่งเสียงกรี๊ดร้องยินดีที่ชายหนุ่มเข้ามาใกล้ ไม่ไกลจากเธอพวกนั้น

แม่ ตาน้อย และพี่ชายพร้อมแฟนสาวของพวกเขายืนยิ้มมองอยู่ ชาร์กส่งสายตาล้อเลียน ส่วนฮอว์คยืมรำซูลองนิ้ว ไทเกอร์จึงขิงตาตอบไป

หลังจากพลและคนในทีมจัดวางถ้วยรางวัลไว้บนกระโปรงหน้ารถ นักข่าวก็พร้อมกดชัตเตอร์

“คุณไทเกอร์ช่วยนั่งตรงกระโปรงรถได้ไหมครับ อย่างนั้นแหละครับ ใช่เลย” ช่างภาพหนุ่มใหญ่ของงานหันรีหันขวาง ก่อนหยุดสายตาที่เจ้าของใบหน้าคมหวานอย่างหลงใหล “น้องริสาไปยืนใกล้ๆ คุณไทเกอร์หน่อยสิคะ เข้าไปใกล้ๆ เลยนะคะ”

เจ้าของชื่อ ‘ริสา’ ยิ้มรับ ทว่าตาวาววับที่ตวัดมายังไทเกอร์ทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอไม่พอใจเหมือนที่แสดงออก แต่จะไม่ชอบใจอะไรนั้น เขาไม่อาจรู้ได้ ที่แน่ๆ เจ้าหล่อนเป็นมืออาชีพมากพอจะปั่นยิ้มมดงาม มือเล็กๆ ของเธอวางลงบนบ่าเขา ก่อนเจ้าตัวจะโผล่ท้าย้วยวนได้อย่างคล่องแคล่ว กลิ่นหอมจจใจล่องลอยอยู่รอบตัวจนหัวใจของไทเกอร์สับสนดิ้นรนแรง

“ไกลไปหน่อย ขอภาพนั่งตักเลยได้ไหมครับ น้องริสาคณสวยคะ ช่วยนั่งบนตักคุณไทเกอร์นะคะ”

ช่างภาพหนุ่มใหญ่บอกเสียงหวานจนเกินเหตุ นักข่าวผู้ชายส่งเสียงเชียร์ แต่ละคนทำหน้าที่เคลิบเคลิ้มและรัวชัตเตอร์เก็บภาพพริตตี้สาวสวยเป็นการใหญ่ มีแค่แฟนคลับของไทเกอร์เท่านั้นที่กรีดกรีดไม่พอใจ

ชายหนุ่มเองก็หงุดหงิดกับท่าทางก้อรอกก้อติกของเหล่าช่างภาพ เขาสังเกตเห็นสีหน้ารำคาญของ ‘ริสา’ ซึ่งแสดงออกมาเพียงชั่วแวบ ไม่รู้ว่าเธอหงุดหงิดคนพวกนั้นหรือเขาแน่

ไทเกอร์อยากจะโกรธคนจัดงานที่ให้เขาถ่ายภาพเกินเลยกับหญิงสาวอย่างไม่เคยทำมาก่อน ทว่าตาวาววับของเธอช่างน่ารักน่าเกลี้ยง เขาจึงยอมเล่นตามน้ำไป

ไทเกอร์แทบกลืนเสียงคำรามไม่อยู่เมื่อร่างหนุ่มนิ่มนั่งลงบนตักเขา ชายหนุ่มกอดตรางอวบอัดไว้โดยอัตโนมัติ และพบว่าเอวคอดกิ่วของเธอช่าง

พอดีกับมือเขารวกับภูสรวมาเพื่อกันและกัน

ไม่ใช่สิ! ไม่มีใครภูสรวมาเพื่อเขาหรอก เขาเป็นแวมไพร์ซึ่งต้องมีชีวิตโดดเดี่ยวเหมือนที่พ่อของเขาเป็น แม่เบรตจะรักพี่ญุพักร์มากแค่ไหน พวกเขาก็ไม่มีวันร่วมชีวิตกันได้

หน้าที่ของแวมไพร์มีไว้แค่เพื่อสืบเผ่าพันธุ์ตั้งแต่เบรตมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงสามคนโดยปราศจากความรัก ซึ่งก็คือแม่แท้ๆ ของเขาและพี่ชายไทเกอร์ไม่คิดเจริญรอยตามพ่อ เขาไม่ต้องการทำให้ผู้หญิงคนไหนเสียใจเหมือนที่แม่เพญพักร์แอบร่ำไห้ยามเบรตจากไป และอาจเหมือนกับมารดาแท้ๆ ซึ่งเขาไม่เคยได้รู้จัก เธอคงเสียใจที่ต้องมีลูกกับผู้ชายซึ่งไม่ได้รับคน

เหนือไปกว่านั้นชายหนุ่มไม่เคยชอบพริตตีแต่งตัวเปรี้ยว ถ้าเขาจะมองผู้หญิงสักคน เธอต้องเรียบร้อยเป็นกุลสตรีเหมือนแม่เพญพักร์ต่างหาก

ไทเกอร์ไม่รู้ตัวเลยว่าเพลอบีบเฮอร์ของสาวน้อยบนตักแน่นขึ้นจนหญิงสาวกัดฟันพูดทั้งที่ยังบ่นยิ้ม

“เจ็บนะคะ” ดวงตาที่เจ้าหล่อนมองเต็มไปด้วยแววตำหนิ

“ขอโทษครับ” เขายิ้มเจื่อน รีบคลายมือออก

เจ้าหล่อนพยักหน้ารับคำขอโทษและโพล่ทาบนตักเขาต่อไป ไทเกอร์ระงับใจอย่างยากลำบากกับการเคลื่อนไหวสุดเย้ายวน เรือนผมดำขลับสะบัดพลิวเฉียดแก้มเขาไปเพียงเล็กน้อย เขาสูดกลิ่นหอมของเธอ หอดมมองลำคอนวลเนียนราวกับต้องมนตร์

กว่าไทเกอร์จะรู้ตัว ใบหน้าของเขาก็โน้มไปยังคองามระหงเสียแล้ว!

เสียงกริรร้องของแฟนคลับดังจนแทบแก้วหู พร้อมๆ กับแรงกระแทกของข้อศอกที่ถองเข้าใส่กลางท้องเขาอย่างจัง

“โอ๊ย!” ไทเกอร์อุทาน

“อย่ามาฉวยโอกาสกับฉันนะ!”

พริตตีสาวเอ็ดเสียงเขียวให้ได้ยินแค่สองคน นัยน์ตาของเธอวาววาวราวกับมีลูกไฟดวงใหญ่ที่พร้อมเผาเขาเป็นจุณ เธอเป็นผู้หญิงซึ่งโกรธได้

นำมองที่ชุดเก่าที่ไทเกอร์เคยเจอ

“ผมแค่อยากรู้อย่างที่เห็นไหม เอ๊ย! ไม่ใช่ คือผม...”

ยิ่งพูด ยิ่งดังลงเหว เจ้าหล่อนจึงตาเขียวปิด

“ไ้อ้อ้ากาม!” เธอตีหน้ายักษ์พลางกระโดดลงจากตัก ก่อนหันไปยิ้มหวานหยดให้ช่างภาพทั้งหลายราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่ามีอะไรได้ภาพพอหรือยังคะ ริสาเหนื่อยจัง แฉนี้ก่อนดีไหมคะ”

“ได้สิคะ ถ้าน้องริสาคอนสวยเหนื่อย เดี่ยวพี่พาไปพักนะคะ” ช่างภาพหนุ่มใหญ่หนึ่งเฒ่นั้นยิ้มกริ่มกริ่มอย่างน่าหมั่นไส้

“เดี๋ยวสิคุณ” ไทเกอร์ร้องเรียกหมายจะปรับความเข้าใจ เจ้าหล่อนกลับสะบัดหน้าพริต เซ็ดหน้าเดินออกไปท่ามกลางพวกผู้ชายที่กลุ้มรุม

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจด้วยความหงุดหงิด เขาไม่ได้เป็นผู้ชายที่หนักามเหมือนที่เธอว่าสักหน่อย ตลอดมาเขาให้เกียรติผู้หญิงทุกคน พวกเธอไม่เคยปฏิเสธไมตรีของเขาเสียด้วย ยกเว้น ‘ริสา’ คนนี้

เขามองตามหลังเธอไป ตั้งใจกับตนเองว่าจะต้องหาวิธีแก้ความเข้าใจผิดและขอโทษเธอให้จงได้

โอกาสของไทเกอร์ไม่มาถึง เขาต้องแจกจ่ายเซ็น ถ่ายภาพให้สปอนเซอร์ พบนักข่าวและแฟนคลับ กว่าจะปลีกตัวออกมาคุยกับคนในครอบครัวได้ก็ใกล้ค่ำ

“ร้ายนักนะไอ้เสือ ได้กอดน้องริสานั่งตักด้วย อิจจาวะ” ฮอว์คกระซิบไม่ให้เนตรนาซึ่งยืนอยู่กับมารดาอีกมุมหนึ่งของพิตสตอปได้ยิน

“น้องริสาอะไรของนาย” ไทเกอร์แก้งทำใจให้ทั้งที่จ้องพริตติคนสวยได้ชื่นใจ

“เฮ้ย! ก็สาวที่นายปึงจนเกือบกัดคอเขานะสิ เธอชื่อริสา ชื่อจริงว่าวาริสา ฉันเห็นนายชอบนะถึงได้ไปสืบนมาให้” ฮอว์คพยักหน้ายิ้มๆ อย่างเอาบุญแล้วเอนตัวเข้ามาใกล้อีกนิด “คนนี่แหละที่ฉันบอกว่าเอกซ์ลุดยอด นายนี้

ร้ายว่ะ ทำเป็นไม่สนใจ ที่ไหนได้ ผลอเป็นกัด แรงกว่าฉันอีก”

“โอ๊ยบ้า ฉันไม่ได้คิดอะไรว่ะ” ไทเกอร์บอกดัด

“ไม่คิดอะไรแล้วทำไมต้องอยากกัดคอเขาด้วย ทำทางนายแปลกๆ ตั้งแต่ขึ้นไปบนโพเดียมแล้ว” ชาร์กแยง ฮอว์ครีบพยักหน้าสนับสนุน

“ใช่ พวกฉันเห็นนะว่าตอนน้องริสาเดินมาพร้อมถ้วยรางวัล นายแทบจะอุ้มเธอขึ้นมาแทนถ้วยเลยด้วยซ้ำ ไทไหนจะไถ่จากขี้ข้าคอยขี้ใจแฟนคลับอีก อย่าบอกนะว่าแค่นี้พอสำหรับการแสดง”

“นายต้องคิดอะไรกับเธอแงะๆ” ชาร์กชี้หน้าคาคัน

“ไม่ใช่โว้ย ฉันไม่ได้คิดอะไรกับยายน้องริสาอะไรนั่นสักหน่อย แต่เป็นเพราะกลิ่นของเธอต่างหาก กลิ่นหอมๆ ที่ฉันบอกนายไป พวกนายก็รู้ว่ามันทำให้ฉันมีอาการแปลกๆ แค่นี้ได้กลิ่นก็กระวนกระวาย แล้วเล็บก็งอกออกมา” เขายกมือทั้งสองขึ้นมามองด้วยความกลัดกลุ้ม “ฉันไม่เข้าใจเลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันไม่เห็นได้กลิ่นอะไรอย่างนี้นายว่าเลย นี่ขนาดฉันแอบไปยืนอยู่ข้างหลังน้องเขาเลยนะ”

ฮอว์คกระซิบจนแทบไม่ได้ยิน ก่อนเหลือบไปยังแฟนสาวด้วยท่าทางหวาดระแวง ครั้นเนตรนาหันมา จึงยิ้มและโบกมือหยอๆ ให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เธออาจจะใช้น้ำหอมพิเศษก็ได้นะไทเกอร์”

ชาร์กคาคะเน เขาเบนหน้าไปทางแฟนสาวที่มักขลุ่ยอยู่กับมารดา ราวกับลูกสาวคนเล็กของท่าน ฝึกทำอาหารจานเด็ดของเพ็ญพักตร์จนไทเกอร์กับฮอว์คพลอยได้อาหารอร่อยชิมไปด้วย

“ฉันว่าไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมหรอก น่าจะเป็นกลิ่นฟีโรโมนต่างหาก แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมฟีโรโมนของมนุษย์ถึงส่งกลิ่นได้ไกลถึงขนาดนี้ แปลกจริงๆ” ชายหนุ่มเพิ่มพ้ำ

พี่ชายทั้งสองสบตากัน ก่อนฮอว์คจะยิ้มเผย

“ฉันว่าไม่แปลกหรอก แต่นายหื่นเองต่างหาก”

“หรือไม่น้องริสาก็อาจจะเป็นคู่ของนาย นายถึงได้กลืนฟีโรโมนของเธอ อยู่คนเดียวไงเล่า” ชาร์กยักคิ้วให้

“แล้วนายก็ต้องแอบชอบเธออยู่แน่ๆ ไม่งั้นคงไม่เปลืองใจไปจูบคอเธอหรอก แบรดเคยบอกไม่ใช่หรือว่าเมื่ออยู่กับมนุษย์ผู้หญิงที่เราชอบ การห้ามใจไม่ให้ลืมนรสเลือดหวานๆ ของเธอก็จะยิ่งยากเย็น เมื่อก่อนฉันก็อยากกัดคอเนตรทุกทีที่เจอเหมือนกัน” ฮอว์คเสริม

“ยอมรับความจริงซะดีกว่าไทเกอร์” พี่คนรองบอก

“ฉันจะไปชอบผู้หญิงที่เพ็งเจอกันได้ยังไง แถมเธอยังว่าฉันเป็นไอ้บ้ากามอีกต่างหาก” ไทเกอร์บ่นอุบ ตรงข้ามกับพี่ชายที่หัวเราะร่วน

“ความรักก็มีอุปสรรคอย่างนี้แหละน่า” ชาร์กตอบ่าให้กำลังใจ

“รักกับผีนะลิ” ไทเกอร์กระซอกเสียง

“โอ้ปากแข็ง ร่างกายนายอาจจะรู้ดีกว่าหัวใจก็ได้ ถึงได้มีปฏิกิริยาแปลกๆ กับเธอแบบนี้” ชาร์กยังพูดต่อ

“โห น้ำเน่ามาก แต่ก็จริงวะ” ฮอว์คหัวเราะถูกใจ

“ไร้สาระ นายก็รู้ฉันไม่ชอบผู้หญิงเปรี้ยวๆ เอกซ์ๆ” ไทเกอร์ปฏิเสธเสียงแข็ง

“แล้วนายคิดว่าฉันชอบผู้หญิงห้าวรึไง” ฮอว์คสวนทันควัน “แต่เมื่อฉันรักเนตรไปแล้วจะให้หยุดรักได้ยังไง ความรักมันห้ามกันได้ที่ไหนเล่า”

“บางทีตอนนี้หัวใจนายอาจจะรักน้องริสาเข้าแล้วก็ได้” ชาร์กลากเสียงล้อเลียน

“พวกนายก็พูดเกินไป ฉันยังไม่รู้จักเธอเลย จะรักได้ยังไง” ไทเกอร์นิ่วหน้า “อีกอย่าง ทางกายวิภาคแล้ว หัวใจรู้สึกอะไรไม่ได้หรอก มันเป็นแค่อวัยวะซึ่งมีหน้าที่สูบฉีดเลือดส่งไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายเท่านั้นเอง สมองต่างหากที่ลังการให้เรารู้สึก”

“นายไม่เข้าใจคำเปรียบเปรยรึไง อารมณ์สุนทรีย์ของนายมันอยู่ในไหน

หรือทั้งตัวนายมันอัดแน่นด้วยเอนไซโคลปีเดียไปหมดแล้ว” ฮอว์คจิ้มหัวน้องชายแรงๆ ส่วนชาร์กเอาแต่ส่ายหน้า

“ฉันพูดอะไรผิดล่ะ พวกนายไม่เคยเรียนชีวะกันรีไร?”

“รอให้นายมีความรักจริงๆ ก่อนเถอะไทเกอร์ แล้วนายก็จะรู้อย่างนี้เอง” ชาร์กกอดอกด้วยใบหน้าที่ละเหี่ยใจ

“ไม่มีวันเสียหรอก ความรู้สึกรักที่พวกนายบอกว่ายิ่งใหญ่นักหนา ก็มาจากปฏิกิริยาเคมีในสมองเท่านั้นแหละ ในเมื่อเป็นสมองของเรา ทำไมเรา จะควบคุมมันไม่ได้ ฉันไม่รักใครหรอกโดยเฉพาะน้องริสาอะไรนั่น” ไทเกอร์ ดึงดัน

“เออ พวกฉันจะคอยดู” ฮอว์คพยักพยิดกับชาร์ก สีหน้าของพี่ทั้งสอง แสดงความไม่เชื่อถือนั่นแต่บัดเดียว

ในเมื่อไม่มีใครเชื่อ ไทเกอร์ก็ไม่สนใจ วันหนึ่งพี่ชายก็จะรู้เองว่าเขา ไม่ได้เกิดมาเพื่อรักผู้หญิงคนไหนนอกจากมารดาที่เลี้ยงดูเขามาอย่างเพียพักตร์ รวมทั้งแม่ผู้ให้กำเนิดซึ่งชายหนุ่มรู้เพียงว่าเป็นมนุษย์กลายพันธุ์ที่มีเชื้อวกรงเล็บ หาง และพลังกำลังของเสือ แต่ไม่ทราบว่าเป็นใคร

ชายหนุ่มส่งทุกคนในครอบครัวขึ้นรถ ก่อนกลับมาทำธุระต่างๆ กับพลและเพื่อนร่วมทีมจนค่ำถึงได้แยกย้าย เขายังไม่กลับบ้าน เพราะมีเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการ

ไทเกอร์ตามหาวาริส และได้กลิ่นหอมละมุนของเธอใกล้กับต้นไทรใหญ่ริมลานจอดรถ ยามค่ำคืนบริเวณดังกล่าวค่อนข้างเปลี่ยว หญิงสาวเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยัดรัดรูป กางเกงยีน และรองเท้าคัทชูส้นเตี้ย ดูเรียบง่าย แต่ยังคงความเซ็กซี่

วาริสไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะนอกจากเขาจะได้กลิ่นเหม็นๆ ของผู้ชายอีกคนแล้ว ยังได้ยินเสียงที่ทั้งสองคุยกันด้วย

“น้องริสาไปกับพี่นะเคะ เดี่ยวพี่จะพาไปเลี้ยงข้าว”

ไทเกอร์เข้าไปใกล้และเห็นว่าเป็นช่างภาพหนุ่มใหญ่ที่เจ้าชู้ยักษ์ใส่
พรตติสวามาตั้งแต่บ่าย เขาก้าวต่อไป จับจ้องร่างออรชรผ่านม่านไทรที่ห้อย
ลงมาจากลำต้น

“ขอบคุณมากนะคะ แต่ริสาต้องรีบกลับค่ะ เพื่อนๆ รออยู่” วาริสา
ปฏิเสธอย่างสุภาพ ทว่าตากล้องจ่อมเจ้าชู้ยังไม่ละความพยายาม

“จะรีบไปไหนล่ะคะ กินข้าวกันก่อนเถอะ แล้วพี่จะรีบไปส่งถึงบ้านเลย
ไม่ต้องนั่งเบียดกันไปในรถกับเพื่อนไงคะ”

“ไม่ได้หรอกค่ะ ริสาบอกเพื่อนๆ แล้วว่าจะกลับด้วย พวกเขาคง
เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ริสาขอตัวก่อนนะคะ” วาริสายกมือไหว้ เธอชะงัก
เล็กน้อยเมื่อเห็นไทเกอร์

จึงหะนั้นเองที่หนุ่มใหญ่คว้ามือเธอไว้อย่างเจ้าชู้ ไทเกอร์รีบปรายไป
ช่วย แม้จะเร็วปานสายลม ก็ยังช้าเกินไป

วาริสาจับร่างใหญ่โตของตากล้องซีกอหุ้มลงกับพื้นดั่งแอ็ก ก่อนจะ
เบิกตากว้างมองไทเกอร์ซึ่งยืนแทบประชิดตัวเธอ

“คุณมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง”

“ผมก็เดินมานะสิ” เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งที่ทราบว่าความเร็วของตน
คงทำให้วาริสาดกใจ

“แต่เมื่อที่คุณยังอยู่ตรงโน้นอยู่เลยนะ” เธอบ่นปากไปจุดสุดท้ายที่เขา
เคยยืน

“คุณมัวแต่หุ้มเขาอยู่นะสิครับ ถึงไม่สังเกตเห็นผม” ไทเกอร์ก้มมอง
ช่างภาพที่นอนหน้าเหยเกอยู่บนพื้นดิน

“เจ็บจังค่ะน้องริสา” ตากล้องร้องโอดโอย

วาริสาก้มมองพลางจิบปากจิบคอบอก

“ขอโทษนะคะ พอดีริساب้าจี้ ไครมาแตะเนื้อต้องตัวเป็นต้องหุ้มลงพื้น
ทุกทีเลยคะ”

“น้องริساب้าจี้แรงจังนะคะ” เห็นได้ชัดว่าช่างภาพตัวโตยังจุกจนลูก

ไม่ขึ้น

“นี่ยังมือแล้วนะคะ ความจริงแรงเยอะกว่านี้อีก ริสาลืมบอกพี่ไปว่า ได้ยูโดสายดำ แชมป์ของไฮสคูลค่ะ ชนะฝรั่งตัวโตๆ มาไม่รู้เท่าไรแล้ว”

เจ้าหล่อนยืดกายขึ้น ปัดมือทั้งสองไปมาพาลงก้าวออกไปด้วยท่าทางสะใจ ก่อนหันหลังกลับมาใหม่เหมือนเพิ่งนึกอะไรออก

“อ้อ... เดียวจะว่าไม่บอกอีก นอกจากยูโดแล้ว ริสาเรียนเทควันโด ยิงปืน แล้วตอนนี้ก็เรียนมวยไทยอยู่ด้วยค่ะ”

ช่างภาพตาเหลือก ลิ้นคับปาก ไม่กล้าพูดอะไรอีก หญิงสาวจึงเซ็ดหน้าขึ้น

“เราคุยกันจบแล้ว ริสากลับได้แล้วใช้ไหมคะ”

หนุ่มใหญ่พยักหน้าเร็วๆ เธอจึงเหยียดยิ้มและหมุนตัวออกไปอย่างสง่างาม ไม่ลืมทักท้วงก่อนใส่ไทเกอร์ด้วยท่าทางเป็นอริ

ชายหนุ่มไม่ปล่อยเธอไป เขาตามติดจนวาริสาหันมามองตาเขียว

“ตามมาทำไม อยากเจอดีเหมือนไอ้ตากล้องซึกอนั่นรึไง”

“เปล่า ผมไม่ได้ซึกอเหมือนไอ้ตากล้องนั่นซะหน่อย” ไทเกอร์ปฏิเสธด้วยความฉุนที่เจ้าหล่อนเอาเขาไปเปรียบกับผู้ชายแบบนั้น

“ไม่เหมือนนั่นหรือ คุณเองก็คิดไม่ซึกอกับฉันเหมือนกันนั่นแหละ”

“ผมรู้ว่าทำผิด แต่ผมไม่ได้ตั้งใจนะครับ และผมก็จะมาขอโทษในสิ่งที่ผมทำลงไป ผมเสียใจจริงๆ ริสา” เขาทอดเสียงอ่อนอย่างอนง้อ

“จะมากลุมมืออะไรอีกล่ะ” วาริสาห์ตามองประเมิน

“ไม่มีลูกมืออะไรทั้งนั้นแหละครับ ผมแค่อยากขอโทษคุณ” เขาย่ำเสียงหนักแน่น ดวงตาฉายแววจริงใจ

วาริสาห์จ้องเขายู่นนานมากจนไทเกอร์คิดว่าหมดหวัง เธออาจไม่เชื่อเขา สุดท้ายหญิงสาวก็ลอยหน้าอย่างหยิ่งๆ

“ฉันยกโทษให้ก็ได้” ถ้อยคำของเธอราวกับเสียงสวรรค์ ชายหนุ่มยิ้มละไม นัยน์ตาทอดหวานโดยไม่รู้ตัว

“ขอบคุณครับ”

“ฉันไปได้แล้วใช่ไหม”

ไม่รู้ไทเกอร์คิดไปเองหรือไม่ว่าท่าทางเจ้าหล่อนดูชัดเจน แม้อยู่ในความมืด ชายหนุ่มก็เห็นแก้มแดงระเรื่อชัดเจน

จู่ๆ เขาก็ไม่อยากให้เธอจากไป เขามีเรื่องสำคัญอยากขอร้องเธอ ไทเกอร์อึ้งเล็กน้อย ก่อนรวบรวมความกล้ากล่าว

“ผมมีเรื่องอยากทราบคุณนิดหนึ่ง” เขายืมก้มเขิน เห็นหญิงสาวนิ่งมองอย่างรอคอย จึงขยับเข้าไปใกล้อีกเล็กน้อย สูดกลิ่นหอมระรื่นชวนให้ใจสั่นไหว “ฟีโรโมนของคุณมันหอมแรงมาก ผมอยากขอกลิ่นของคุณไปวิจัยหน่อยได้ไหมว่ามันมีส่วนผสมของอะไร”

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองหนังสือพับกระดาษออกมา แต่เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาก็เห็นวารีสาดสิ่งตาไปอย่างกินเลือดกินเนื้อ

“ไอ้โรคจิต!”

เธอจับบ่าทั้งสองของเขา ตีเข้าใส่ท้องเต็มแรง ไทเกอร์ไม่ทันระวังตัว จึงถึงกับจุกและทรุดกองลงไปกับพื้น วาริสาวิ่งออกไป ไม่ลืมหันมาแหวดใส่

“อย่ามายุ่งกับฉันอีกนะ!”

“เดี๋ยวสิคุณ” ไทเกอร์กุมท้อง ลูกขึ้นอย่างทุลักทุเล คิลปะป้องกันตัวทั้งหลายที่วาริสบอกว่าร้ายเรียนมาใช้ราคาคุณเลย วันนี้เพียงวันเดียวเขาเจอทั้งคอกทั้งเข่าของเจ้าหล่อนจนท้องระบม

ไทเกอร์ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าพูดอะไรผิด เขาแค่อยากได้ตัวอย่างฟีโรโมนไปวิจัยเพียงนิดเดียว แล้วทำไมเธอต้องโกรธด้วยเล่า

“ให้มันได้อย่างนี้นี่นา” ไทเกอร์สบถกลางเบนสายตามองเจ้าของร่างเพรียวที่วิ่งขึ้นรถเก๋งของเพื่อนพริตตีซึ่งถอยมารอรับพอดี

ไม่รู้เขาจะได้เจอวาริสอีกเมื่อไร แต่ในเมื่อเขาจำกลิ่นหอมหวานของเธอได้ขึ้นใจ เขาก็ยอมตามหาเธอพบ โอกาสที่จะได้ฟีโรโมนของเจ้าหล่อนมาวิจัยย่อมมีสักวัน ชายหนุ่มหมายมามาตอยู่ในใจจนรถเก๋งเริ่มเคลื่อนตัว

ความเย็นเยือกซึ่งจู่โจมมาอย่างรวดเร็วทำให้สัญชาตญาณของ
เลื้อยตื่นตัว กลิ่นคาวเลือดเหม็นคลุ้งอย่างน่าสะอิดสะเอียน

ร่างดำทะมึนสองร่างกระโดดดลุลงมายืนเด่นบนหลังคารถเก๋งที่
วาริสานั่งอยู่ พวกมันมีรูปร่างคล้ายมนุษย์แต่ใหญ่โตกว่า สวมเสื้อคลุมยาว
มีฮูดอยู่ด้านหลัง ส่วนของร่างกายที่โผล่พ้นเสื้อผ้าขาวโพลนอยู่ในความมืด

เจ้าของร่างทั้งสองหันมาทางเขา ใบหน้าไม่มีผิวหนังท่อนุ่มเลยสักนิด
เห็นเพียงดวงตาสีแดงกำ ปราศจากตาดำ กับริมฝีปากที่เสยะยืมชั่วร้าย เผย
ฟันแหลมคมราวกับใบเลื่อยและเขี้ยวโง้งยาว

ไทเกอร์จำพวกมันได้ดี... แวมไพร์อสูร ศัตรูของเขา!

๔

แวมไพร์อสูรสองตนส่ายะยืมเหยี้ยมเกรียมจากหลังคารถเก่งที่พวกมันยืนผงาดอยู่ กรงเล็บแหลมเพี้ยวสะท้อนอยู่ในความมืด คนในรถไม่มีทีท่าว่าจะรู้ด้วยซ้ำว่าความตายอยู่ใกล้มากแค่ไหน

แม่ไทเกอร์จะห่วงความปลอดภัยของวาริสาและเพื่อน เขาก็ไม่อาจรอได้ จากประสบการณ์ที่ได้ปะทะกับพวกอสูร ยิ่งลงมือเร็ว เขาก็ยิ่งได้เปรียบ

ชายหนุ่มดึงบูมเมอแรงซึ่งหนีบไว้กับกางเกงด้านหลังออกมา จับปลายของมันชูขึ้นในแนวเกือบตั้งฉาก แล้วขว้างออกไปอย่างแรง

บูมเมอแรงงาช้างหมุนตัวและตีโค้งอยู่กลางอากาศ พุ่งไปยังร่างดำทะมึนบนหลังคารถ สองอสุรกายกระโจนหลบไปคนละทิศละทาง

ไทเกอร์วิ่งตามไปพร้อมกับคว้าอาวุธที่ตีวงกลับมาสู่มือ ร่างกายของเขาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เขี้ยวและกรงเล็บผุดออก ดวงตาเป็นสีอำพัน หางลายพาดกลอนยืดยาว

ชายหนุ่มไล่ตามแวมไพร์อสูรซึ่งกระโดดขึ้นไปบนยอดไม้ ห้อยโหนกิ่งก้านอย่างคล่องแคล่ว เขาซัดอาวุธเข้าใส่อสุรกายตนหนึ่ง เฉียดมันไปเพียง

นิดเดียว ร่างใหญ่โตะกระโจนหลบและลงมาประจันหน้ากับเขา พร้อมกับที่อสูรอีกตนกระโดดพลบลงมาจากต้นไม้ด้านหลัง ล็อกแซนไทเกอร์ไว้ในทันที

มันเสะเยี้ยมอย่างกระหายเลือด ดวงตาแดงก่ำจับจ้องลำคอของชายหนุ่ม ไทเกอร์ยิ้มเย็น ก่อนกระต๊อบเข้าอย่างแรง อาศัยจังหวะที่เจ้าอสูรตกใจพลก๊มออกไปแล้วก๊มหลบ บุมเมอแรงที่หมุนตัวกลับมาจึงฟาดเข้าใส่มัน

ร่างใหญ่ทะมึนค่อยๆ ละลายจนเหลือเพียงเลือดคลุ้มเก่าปนกับกองของเหลวซึ่งมีฟองปุดๆ ส่งกลิ่นเหม็นเน่าไปทั่ว

ชายหนุ่มเก็บอาวุธคู่ใจกลับมา แล้วมองปราดไปยังแวมไพร์อสูรที่เหลือ มันแผ่นแผ่วไปตามยอดไม้ ก่อนพุ่งตัวไปบนหลังคารถเก๋งซึ่งแล่นไปไกลแล้ว คนที่อยู่ภายในยังคงไม่รู้ถึงความผิดปกติ รถยังแล่นต่อไป ไทเกอร์ไล่ตามพร้อมหาจังหวะโจมตี

แวมไพร์อสูรกระโจนลงจากรถ ลัดเลาะตามกิ่งไม้ และพุ่งตัวออกสู่ถนนใหญ่ ลอยขึ้นบนหลังคารถที่กำลังแล่น ชายหนุ่มไล่กวาดไปตืดๆ กระโดดไปตามหลังคารถที่ละคันอย่างแม่นยำและเจียบกริบ

เขาขว้างบุมเมอแรงออกไป แวมไพร์อสูรหลบทันอีกเช่นเคย มันพุ่งตัวหนีไปบนรถคันแล้วคันเล่าอย่างไม่ยอมหยุด ไทเกอร์จึงตัดสินใจเปลี่ยนแผนเร่งความเร็วสุดฝีเท้า

ความว่องไวของไทเกอร์มากเสียจนคนบนท้องถนนไม่สังเกตเห็น แวมไพร์อสูรก็เช่นกัน ชายหนุ่มกระโจนขึ้นไปบนหลังคาบรรทุกคันหนึ่งเพื่อดักรับ

ร่างใหญ่ยักษ์ถึงกับผงะ แต่สายเกินกว่าจะทำอะไรได้ เพราะไทเกอร์ขว้างอาวุธคู่ใจให้เหินหวา ตีวงตัดศีรษะของมันจนหลุดกระเด็น

ชิ้นส่วนอวัยวะของแวมไพร์อสูรกลายเป็นของเหลวเน่าเหม็นอยู่บนพื้นถนนพร้อมกับเลือดคลุ้มเก่าขาด ชายหนุ่มชูมือรับบุมเมอแรงอย่างมั่นคง

ไม่ลืมหัดตามองรอบกาย พร้อมกับดมกลิ่นหาความผิดปกติ

ไม่มีพวกมันเหลืออีกแล้วสำหรับตอนนี้ เขาเดินฝ่าในกระเป๋ากางเกง ออกมาทำความสะอาดอาวุธ ก่อนกระโดดลงจากหลังคารถบรรทุก และวิ่งหายลับไปในราตรีกาล

กว่าไทเกอร์จะขับรถโพล์กเต่าปี ๖๗ สีเทาเวลกลับมาถึงบ้านก็เลยเวลา รับประทานอาหารไปนานโข ร่างกายของเขาอ่อนเพลียและใกล้หลับเต็มแก่

รถของชายหนุ่มแล่นผ่านซุ้มประตูจนเขาเห็นบ้านไม้สีขาวหลังใหญ่ ท่ามกลางต้นทางนกกุงร่มรื่น แสงไฟสว่างไสวตรงชั้นล่างของบ้านบ่งบอกว่า ทุกคนยังรวมตัวกันอยู่ในห้องรับประทานอาหาร

ค้ำคาวผ่องใหญ่กระพือปีกตีคู่มารอรับ บางส่วนเกาะอยู่บนรูปล้น กลางน้ำพุตรงวงเวียนที่ไทเกอร์เลี้ยวผ่าน ชายหนุ่มก้มศีรษะให้รูปล้นเลือดดาว บนแท่นสูงกลางสระดังที่ท่าสม่าเสมอ รู้สึกราวเลือดตัวนั้นจ้องตอบมาท้าทาย มันคือร่างจำแลงของเทพีมาฟเดต ซึ่งชาวอียิปต์โบราณยกให้เป็นเทพีผู้ปกป้อง อันตรายจากสัตว์มีพิษ

เขาเลื่อนสายตาไปยังรูปล้นที่อยู่ติดกัน อินทรียักษ์ทันเดอร์เบิร์ด ตามตำนานของชนเผ่าอินเดียนแดง สยายปีกเคี้ยวคู่เลือดดาว ตรงใต้แท่นติดกับ ผิวน้ำยังมีรูปแกะสลักของเทพเจ้าไทรทัน เจ้าแห่งเงือก ซึ่งเป็นโอรสของ เจ้าสมุทรโพไซดอน กับแอมฟิไทรทีน มารดาแห่งท้องทะเล

ไทเกอร์เห็นน้ำพุนี้มาตั้งแต่จำความได้ เขาเคยสงสัยว่าเหตุใดคนสร้าง จึงอัญเชิญเทพเจ้าทั้งสามมารวมไว้ในที่เดียว ก่อนจะทราบในภายหลังจาก เบรตว่ารูปล้นทั้งหมดคือตัวแทนของพลังที่เขากับพี่ชายมี

ชายหนุ่มจอดรถในที่ของเขา แล้วเปิดประตูออก ผุ่งค้ำคาวกู่กัน มาทัก บ้างก็ห้อยตัวอยู่บนกิ่งทางนกกุง เขาถือกรรถ ก่อนเหลือบไปเห็นดวงตาคมวาวสะท้อนอยู่ในความมืด กลิ่นแสนคุ้นเคยทำให้ไทเกอร์ยิ้มบางๆ

“โค่นั่น” ชายหนุ่มยื่นรื้อให้เจ้าของชื่อเข้ามาหาเขาด้วยตัวเอง ไม่ต้อง

คอยนานเลย สุนัขไซบีเรียนฮัสกีสีเทาตัวใหญ่ก็ก้าวออกมาจากหลัง
 ตันทางนกยูง นัยน์ตารูปเมื่อดอมนต์ข้างหนึ่งมีสีฟ้าใส อีกข้างเป็นสีอำพัน
 และเต็มไปด้วยแวววาว

ชายหนุ่มนั่งยองๆ รอคจนโคนันกระดิกหางเข้ามาใกล้ จึงยื่นมือออกไป
 ให้มันเลียตามธรรมเนียมการทักทายของคนที่เจ้าหมาหนุ่มนับเป็นเพื่อน

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีใช่ไหม”

“เรียบร้อยลิไทเกอร์ ยังไม่มีคนแปลกปลอมคนไหนบุกเข้ามาอีก
 เลยตั้งแต่วันนั้น” โคนันบอกพลางหลับตาพริ้มเมื่อชายหนุ่มเริ่มเกาแพงคอ
 หนุ่มพู่ของมัน

“ดีมาก จับตาดูต่อไปก็แล้วกัน ลองผู้หญิงคนนั้นเคยมาถึงประการ
 ได้ เธอก็อาจจะมาอีก”

“วางใจเถอะ ฉันสั่งพวกของฉันให้คอยระวังทุกตารางนิ้วทำแล้ว ใคร
 เข้ามาเจอดีแน่!” โคนันแยกเขี้ยวดูต้นหังที่ไม่สั่นตา

“ขอบใจมาก” เขาสาขจนตรงคอให้มัน “แต่ฉันไม่อยากให้พวกนายต้อง
 เสี่ยงหรอกนะ อย่าลืมที่ฉันบอกล่ะว่าถ้าสู้ไม่ได้ก็อย่าฝืน ส่งสัญญาณบอก
 พวกค่างขาวไว้ พวกมันจะตามฉันและพี่ๆ มาช่วย”

“ฮึ! ฉันไม่ใช่หมาชีขลาดสักหน่อยจะได้ถ้อยง่าย” โคนันทำเสียง
 ฟึดฟัดที่จุก

“ฉันรู้ว่านายเก่ง แต่บางครั้งเราก็ต้องถอยเพื่อสู้ชนะโคนัน นายควร
 ประเมินพลังกำลังของตัวเองกับคู่ต่อสู้ก่อนถึงจะถูก”

โคนันขีดหน้าเยื่อหุ้ม มันอายุแค่สี่ขวบ น้อยกว่าสุนัขหลายตัวในฝูง
 แต่มีเขี้ยวคมและสู้ไม่ถอยจนหมาที่แก่กว่ายอมศิโรราบ ยกให้เป็นหัวหน้า
 ไทเกอร์เชื่อในความเก่งกาจของเพื่อนรัก ขณะเดียวกันก็กลัวว่าความมั่นใจ
 ของโคนันจะข้ามมันเสียเอง

ชายหนุ่มเคลื่อนไหวมือไปบนหลังคอด้านบนของมัน บีบเนื้อส่วนนั้นเบาๆ
 แล้วดึงขึ้นจนเจ้าจำฝูงหลับตาเคลิ้มไปอีกครั้งและครางในลำคอ

“นายก็รู้ว่าพวกแวมไพร์อสูรร้ายกาจแค่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะพวกฉัน ประเมินกำลังตัวเองกับคู่ต่อสู้ และรับมือกับพวกมันด้วยสมอง ฉันอาจจะตายไปแล้วก็ได้”

“ตาย... เหมือนพ่อของฉันใช่ไหม” โคนันลืมหูลืมตาขึ้นอย่างเศร้าสร้อย

“โคโคเป็นหมาซึ่งกล้าหาญที่สุดตั้งแต่ฉันเคยเจอ ฉันเคยเสียโคโคไป เพราะพวกแวมไพร์อสูรมาแล้ว ฉันไม่ยอมเสียนายหรือพี่น้องของนายเพราะพวกมันอีกหรอกนะ” เขาลูบหัวมันอย่างอ่อนโยน ดึงร่างนุ่มฟูเข้ามากอด “เมื่อไหร่ก็ตามที่นายคิดเอาชีวิตไปเสี่ยง ช่วยคิดถึงฉันบ้าง นายเองก็ไม่ชอบเวลาฉันเอาตัวไปเสี่ยงเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

โคนันไม่ตอบ แต่เลียแก้มเขาสองสามที ก่อนจะซับหน้าคอดเคลียร์กับลูกหมา ชายหนุ่มเล่นกับเพื่อนต่างสายพันธุ์อีกชั่วคราว จึงขอตัว

“ฉันต้องเข้าไปข้างในแล้วละ ปานนี้แม่คงรอแยะ”

“เดี๋ยวสิไทเกอร์ ฉันกำลังสบายเลย นวดต่ออีกหน่อยเถอะนะ” เจ้าจำฝูงต้นจมูกกับมือของเขาย่างอดอ้อน

“โอ้หมาเคยตัว” ไทเกอร์ใจอ่อนเล่นกับมันอีกสักพัก จึงลุกขึ้นเข้าบ้าน โดยมีโคนันมาส่งถึงหน้าประตู

ยังไม่ทันจับลูกบิดด้วยซ้ำ ด่าน้อยก็เปิดประตูออกราวกับยืนรออยู่นานแล้ว

“กลับช้าจังนะครับคุณไทเกอร์ ทำทางคงทวิแยลีนะครับ วันนี้พวกคุณๆ ช่วยกันทำกับข้าวชุดใหญ่เชียวละ มีแต่ของชอบของคุณไทเกอร์ทั้งนั้น”

พูดถึงอาหาร ท้องของไทเกอร์ก็ร้องจ๊อกด้วยความหิวโซและเหนื่อยล้า ชายหนุ่มเดินตามตาน้อยไปยังห้องรับประทานอาหารซึ่งมารดาเก็บพี่ชายทั้งสองยังนั่งคุยกันอยู่ แต่ไม่มีคนรักของพวกเขา ก่อนชายชราจะปลีกตัวออกไป

“กลับมาแล้วครับแม่” ไทเกอร์โผล่กอดเพ็ญพักตร์ที่นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะหอมแก้มเธอซ้ายขวาอย่างประจบ “คิดถึงแม่จัง ขอโทษนะครับที่มาช้า แล้ว

คุณเนตรกับวิราไปไหนเสียละครับ”

“กลับบ้านไปแล้วนะสิ ใครจะอยู่รอนายจนตึกดินสะ คนเขาก็ต้องมีธุระกันบ้าง”

ฮอว์คก่อนว่า ชัดกับนัยน์ตาระยิบระยับอารมณ์ดี ชายหนุ่มยื่นฟิงกรอบหน้าต่างดูฝูงค้างคาวซึ่งห้อยโหนอยู่ตรงกึ่งทางนกยูงด้านนอก ส่วนชาร์กนั่งอยู่ตรงที่ประจำของเขาที่โต๊ะอาหาร ไทเกอร์จึงทรุดกายลงบนเก้าอี้ตัวที่ติดกับพนักรอง

“รีบกินข้าวเถอะลูก วันนี้ลูกเหนื่อยมาทั้งวันแล้วนะจ๊ะ แม่เตรียมวิตามินวีเอชกับน้ำมะระขึ้นกไว้ให้ด้วย”

“เมื่อเช้าผมดื่มน้ำมะระขึ้นกไปแล้ว ผมขอแค่วิตามินวีเอชได้ไหมครับ” เขายิ้มเหี้ย ไม่กล้าปราชยาตาดูน้ำสีเขียวอ้อส่งกลิ่นเหม็นเขียวด้วยซ้ำ แคได้กลิ่นเขาก็ขนลุกชูแล้ว

เพ็ญพัทธ์หัวเราะเบาๆ พลังรินน้ำลงในแก้ว แล้วหย่อนยาเม็ดลงไปให้มันละลาย ไทเกอร์ดื่มรวดเดียวเพราะร่างกายต้องการพลังงานจากวิตามิน ซึ่งมีสารอาหารทดแทนการขาดเลือดมนุษย์ ฤทธิ์ของเครื่องดื่มบำรุงกำลังแล่นพล่านอยู่ในร่างกาย ช่วยให้แวมไพร์หนุ่มสดชื่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ค่อยหายเหนื่อยหน่อย” ชายหนุ่มนั่งพิงพนักเก้าอี้สบายใจขึ้น ไล่มองอาหารรสเลิศที่ละจาน และจิ้มยาเนื่ออย่างของโปรดเป็นอย่างแรก “อร่อยจังครับ ฝีมือแม่ไม่มีใครเทียบได้จริงๆ”

“ทำเป็นปากหวาน จานนี้หนูวิราเป็นคนยาต่างหาก ส่วนหนูเนตรช่วยแม่ย่างเนื้อ” เพ็ญพัทธ์อมยิ้ม ก่อนย่นหัวคิ้ว “ทำไมลูกถึงมอมแมมอย่างนี้ล่ะจ๊ะ”

“ไปเป็นฮีโร่ช่วยสาวมานะสิครับแม่” ฮอว์คลากเก้าอี้ประจำตำแหน่งออกดังครี๊ดๆ แล้วนั่งลง

“ฮีโร่อะไรของนาย” ไทเกอร์ชะงักมือที่กำลังตักแกงเผ็ดเปิดฝัก

“อย่าทำไก่อเลย ฮอว์คให้อื้อห้อยอื้อโหนตามไปดูว่าทำไมนายถึงซำนัก

พวกมันบอกว่านายมัวแต่จีบสาวอยู่ แถมยังทำตัวเป็นฮีโร่ช่วยสาวเจ้าจากผู้ชายบ้าแกมอีก”

ชาร์กยิ้มอย่างเป็นต่อพลางรินน้ำมะระขึ้นของโปรดมาดื่มเล่นๆ ใ้อ้อยอ้อยไ้อ์ไหนที่ฮอว์คพูดถึงคือคางคางจอมยุ่งสองตัวที่เป็นลูกไล่ของเขา

“เจ้าสองตัวนั้นไม่ได้บอกพวกนายด้วยรี๊ใจว่าฉันเจอใ้อพวกแวมไพร์อสูร” ไทเกอร์พูดเสียงขรึม ก่อนตักข้าวเข้าปากคำโต

“ว่าในะจ๊ะ ลูกเจอพวกแวมไพร์อสูรหรือไทเกอร์ แล้วลูกเป็นอะไรรี๊เปล่า” เพ็ญพักตร์รีบถามหน้าตาตื่นพร้อมกับกวาดตามองหาอาการบาดเจ็บในตัวลูกชาย

“ผมสบายดีครับแม่ ผมจัดการสอยพวกมันเรียบหมดแล้ว” ชายหนุ่มบอกอย่างอ่อนโยน รู้ดีว่ามารดาไม่เคยสบายใจเลยสักครั้งที่เห็นตนกับพี่ชายและพ่อต้องต่อสู้กับพวกอสูร

“นายเจอพวกมันที่ไไหน” ชาร์กถามเสียงเครียด

“ที่สนามพีระฯ นั้นแหละ ฉันกำลังจะกลับบ้านอยู่แล้ว” ไทเกอร์เล่าเหตุการณ์ตอนที่พบแวมไพร์อสูรให้ทุกคนฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ก่อนฮอว์คจะบ่นเสียงดังอย่างหุดหิด

“ใ้อ้อยอ้อยไ้อ์ไหนทำงานไม่ได้เรื่อง รีบกลับมาส่งข้าวทำไมะ ดูก็ดูไม่จบนี้ถ้าใ้อพวกอสูรมาเยอะกว่านี้ น้องฉันไม่แะรี๊ใจ”

สิ้นเสียงพี่ชาย ใ้อ้อยอ้อยไ้อ์ไหนที่แขวนตัวอยู่บนกิ่งไม้ด้านนอกก็ร้องโอดครวญจนคางคางที่อยู่บนต้นไม้ด้วยกันพลอยตำหนิเสียงเซ็งแซ่ไปด้วย

“เอาเถอะนา ถึงยังงี้ฉันก็ปลอดภัยกลับบ้านแล้ว อย่าไปว่าพวกมันเลย” ไทเกอร์บ่นลง เสียงคร่ำครวญด้านนอกจึงเงียบลง

“พวกแวมไพร์อสูรหายไปจากแถวนี้ตั้งนาน อยู่ดีๆ ทำไมพวกมันถึงกลับมาอาละวาดอีก แถมยังเป็นแค่ลูกกระจ๊อกสองตัวเท่านั้น มันดูถูกฝีมือนายมากเลยนะไทเกอร์” ชาร์กทำแขนลงบนโต๊ะ มือคลึงแก้วเปล่าเล่นอย่างใช้ความคิด

“ฉันก็สงสัยเหมือนกัน” ไทเกอร์ยอมรับ ก่อนสบตาพี่ชาย “หรือว่าพวกมันจะ누ทางให้อั้วตัวหัวหน้ามาอีกเหมือนคราวก่อนๆ”

“ก็เป็นไปได้” ฮอว์คเห็นพ้อง “ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องรีบสืบว่าอั้วตัวไหนมันจะมาอีกและหาทางรับมือกับพวกมัน”

“ลูกน่าจะส่งข่าวให้เบรตนะจ๊ะ เพื่อเขาจะเลื่อนวันมาที่นี่ให้เร็วขึ้น”

เพ็ญพักตร์เสนอ เป็นธรรมเนียมของเบรตที่จะกลับมาที่นี่ทุกปีในวันเกิดของลูกชาย อีกไม่กี่วันสามหนุ่มก็จะมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ พวกเขาเกิดวันเดียวกัน ฮอว์คเกิดก่อนซาร์ก ๖ นาที หลังจากนั้นอีก ๖๖ นาทีไทเกอร์จึงถือกำเนิด รวมกันเป็นเลขอาถรรพ์ ๖๖๖

“อย่าเพิ่งเร่งเบรตเลยครับแม่ เดี่ยวเขาจะพะวง ได้ข่าวว่าเขากำลังวางแผนจัดการเผาถ้ำแวมไพร์อสูรในตุรกีอยู่” ซาร์กบอก

“แต่แม่เป็นห่วงลูก แล้วก็ห่วงเบรตด้วย” นัยน์ตาของผู้เป็นแม่เลี้ยงหม่นลง เธอดูทุกข์ทรมานไทเกอร์เจ็บปวดแทน

เพ็ญพักตร์เป็นหนึ่งในผู้หญิงซึ่งนำส่งสารที่สูงสุดในความคิดของเธอ เธอปรักกับเบรตตั้งแต่วัยสาว แต่ไม่อาจครองคู่ เพราะเบรตไม่ต้องการเปลี่ยนผู้หญิงซึ่งเป็นยอดดงใจให้กลายเป็นแวมไพร์ มีชีวิตอมตะ และต้องวนเวียนอยู่ท่ามกลางการไล่ล่าเหมือนกับเขา

ทั้งสองรักกันมาก แต่เบรตก็จากเธอไปในวันหนึ่ง เพ็ญพักตร์ตามหาเขาอย่างบ้าคลั่ง จนอีกสามปีต่อมา ตอนที่เธอใกล้เลิกล้มความพยายามเบรตก็ไปพบเธอที่บ้าน พร้อมเด็กชายซึ่งเกิดจากผู้หญิงอื่นอีกสามคน หนึ่งในนั้นก็คือไทเกอร์

เพ็ญพักตร์ได้รับรู้ความลับอันยิ่งใหญ่ของชายคนรัก แม้จะเจ็บปวดที่เขาต้องจากไปอีกครั้ง เธอก็ยอมเลี้ยงลูกของเขา จิตใจอันดงามของเธอทุ่มเทให้เด็กทั้งสามอย่างไม่รังเกียจ ดูแลจนพวกเขาเติบโตใหญ่ พร้อมกับอดทนรอคอยให้เบรตกลับมาเพียงช่วงสั้นๆ ในแต่ละปี

หลายครั้งที่ไทเกอร์แอบเห็นแม่ร้องไห้ยามเบรตจากไป เขามักเข้าไป

กอดเธอ คลอเคลียอยู่ใกล้ๆ เพื่อให้รอยยิ้มของเพ็ญพักตร์คืนกลับมา

ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ให้ผู้หญิงคนไหนต้องเสียใจเพราะรักตน

“แม่ครับ” ไทเกอร์ลุกขึ้น ตรงเข้าไปนั่งคุกเข่าใกล้มารดา แล้วสวมกอด “การต่อสู้เป็นวิถีชีวิตของแวมไพร์ ถ้าเราไม่สู้ พวกแวมไพร์อสูรก็จะเข่นฆ่ามนุษย์ ตามล่าเรา และยึดครองโลก พวกเราดูแลตัวเองได้ แม่อย่าห่วงเลยนะครับ”

“ใช่ครับ พวกเราช่วยระวังหลังให้กันและกัน ไม่มีใครทำอะไรเราได้หรอกครับ” ชาร์กกุ่มมือมารดา เพ็ญพักตร์พยักหน้า แต่ไทเกอร์รู้ว่าเธอไม่เคยทำใจได้

“เลิกพูดเรื่องเครียดๆ กันเถอะครับแม่ มาสัมภาษณ์ไอ้เสือน้อยเจ้าสนามเรื่องสาวคนล่าสุดกันดีกว่า”

ฮอว์คทำเสียงครืนเครงเปลี่ยนบรรยากาศ

“สาวไหนวะ ไม่มี!” ไทเกอร์กระแทกเสียง ทว่าใบหน้าคมหวานของวาริสากลับผุดขึ้นในห้วงคำนึง

“เฮอะ! ก็น้องริสาคนสวยไง ใจปากแข็ง ทำเป็นบอกว่าจะจัดการธุระกับทีมแล้วค่อยกลับ ที่ไหนได้แอบไปจีบสาวไม่ให้พวกฉันรู้” พี่คนโตล้อเลียน

“ฉันไม่ได้จีบ แค่จะไปขอโทษเธอ” ไทเกอร์รีบชี้แจง

“ดีแล้วละไทเกอร์ เป็นลูกผู้ชาย ทำผิดก็ต้องกล้ารับผิด แม่ภูมิใจในตัวลูกนะจ๊ะ” เพ็ญพักตร์ชม เขาจึงยิ้มรับและโอบมารดาแน่นขึ้นแบบลูกคนเล็กช่างอดอ้อน

“นั่นได้เบอร์เธอมารึยังล่ะ” ชาร์กถามขึ้นลอยๆ

“เบอร์รองเท่านั้นละสิ” ไทเกอร์เหลียวมองพี่ชาย “เธอโกรธฉันหนักกว่าเดิมอีก ถึงขนาดยกกระดืบจากไอบ้ากมาเป็นไอ้โรคจิตไปแล้ว”

“ไอ้โรคจิต?” พี่ชายสองคนทวนคำพร้อมกัน ก่อนฮอว์คจะชักใช้ด้วยสีหน้าใคร่รู้

“นายเนี่ยนะโรคจิต ไปทำอะไรน้องริสาเข้าล่ะ เธอถึงว่านายอย่างนั้น”

“ไม่มีอะไรหรอก ช่างมันเหอะ” ไทเกอร์บอกปิด ทำเป็นหนุนตักมารดา กลบเกลื่อน แต่พี่คนโตไม่ยอม กระตุกชายเสื้อเขาแรงๆ

“บอกมาเดี๋ยวนี้เลยไทเกอร์ อย่ามาเฉไฉ นายทำอะไรเธอ”

ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นและเห็นสายตาคาดคั้นของพี่ทั้งสอง รวมทั้งมารดา

“บอกแม่สิไทเกอร์ ว่าทำไมแม่หนูคนนั้นถึงโกรธลูก”

ไทเกอร์ลังเล ก่อนจะสารภาพอย่างกลัดกลุ้ม

“ผมแค่ขอตัวอย่างฟีโรโมนของเธอมาวิจัยเท่านั้นเองครับแม่ แต่เธอโกรธมาก ตีเข้าใส่ผม แล้วก็สะบัดหน้าออกไปเลย”

“ขอตัวอย่างฟีโรโมน!” ฮอว์คกับชาร์กประสานเสียงกันอีกครั้ง คราวนี้พี่คนโตถึงกับว่าเป็นชุด

“นายใช้สมองส่วนไหนคิดจะไทเกอร์ ฉันเห็นด้วยกับน้องริสา นายมันโรคจิตซัดๆ ผู้หญิงที่ไหนจะให้ตัวอย่างฟีโรโมนนายง่ายๆ”

“ฉันไม่แปลกใจแล้วละที่น้องริสาโกรธ แกมันที่นกว่าที่ฉันคิดซะอีก” ชาร์กเสริมอย่างเห็นพ้อง

“ก็ฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์นี่ ผิดด้วยหรือที่ฉันจะสงสัยและอยากรู้มันกว่าทดลอง ฉันยังเคยขอฟีโรโมนของแม่กับแองเจิลมาวิจัยเลย”

ไทเกอร์แก้ตัวเสียงอ่อย เขาเรียนอยู่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาชีวเคมี ณ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เอ็ดเวิร์ด ที่เดียวกับฮอว์คและชาร์ก ต่างกันที่พี่คนโตเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาเครื่องกลการบิน ส่วนชาร์กเรียนคณะสมุทรศาสตร์ พวกเขากำลังจะขึ้นชั้นปีสามในอีกไม่กี่วันนี่

“แม่กับแองเจิลเป็นคนใกล้ชิดนาย แต่น้องริสายังไม่รู้จักนายด้วยซ้ำอยู่ดีๆ ก็ไปขอฟีโรโมนเธอ” ฮอว์คทำเสียงจิกจิกในปาก “อะไรวะไทเกอร์ นายเองก็เชี่ยวชาญเรื่องผู้หญิงอยู่เหมือนกัน แค่นี้ทำไมไม่รู้”

“ฉันก็เคยขอให้สาวๆ พวกนั้นช่วยเป็นตัวอย่างในงานวิจัยต่างๆ ไม่เห็นมีใครปฏิเสธฉันเลยนี่” ชายหนุ่มนิ้วหน้า

“นั่นมันแฟนคลับนาย นายขออะไร เขาก็ให้ทั้งนั้นแหละ” ชาร์ก
 สายหน้า

ไทเกอร์นั่งลงไป ไตร่ตรองดูแล้วพี่ชายคงพูดถูก เขามัวแต่สงสัยกลืน
 พีโรโมนของวาริสานวิญญานนักวิทยาศาสตร์เล่นพล่าน ถึงได้รักเธอ
 รวดเร็วเกินเหตุจนหญิงสาวโกรธ แค่นี้ก็ถึงวิธีปฏิเสธอันแสนรุนแรงของ
 วาริสา ชายหนุ่มก็ตะลึงโดยอัตโนมัติ จนป่านนี้เขายังเจ็บอยู่ลึกๆ ทั้งที่
 ความรู้สึกนั้นน่าจะหายไปนานแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องไปขอโทษเธออีกแล้วสินะ”

พี่ชายทั้งสองผงกหัวแรงๆ เพื่упักตร์รูปผมซึ่งตัดสั้นของลูกชาย

“นั่นแหละจะ สิ่งที่คุณต้องทำทันทีที่คุณพบเธออีกครั้ง”

ไทเกอร์ซบหน้าลงกับตักมารดา ความคิดล่องลอยไปถึงพริตตีคนสวย
 ไม่รู้ว่าจะได้พบเธออีกเมื่อใด แต่ก็ไม่เป็นไร ในเมื่อเขาจำกลิ่นหอมเย้ายวน
 ของเธอได้แม่น เขาจะตามหาวาริสานพบได้อย่างแน่นอน

๕

วาริสาโบกมือลาเพื่อนพริตตีซึ่งขับรถมาส่งถึงหน้าบ้าน เธอหยิบกุญแจที่เตรียมไว้ตั้งแต่ก่อนลงจากรถมาเสียบในรูกุญแจ แต่ยังไม่ทันไขประตูก็เปิดออกเสียก่อน

“ฟรีดา!” หญิงสาวอุทานด้วยความตกใจที่แม่บ้านวัยห้าสิบกว่ามายืนรอตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

“ยังไม่ชินอีกหรือคะ” ฟรีดาถามด้วยใบหน้าเรียบสนิท

“ชินค่ะ แต่วันนี้รู้สึกกลับคำมากก็เลยคิดว่าฟรีดาคงไม่ได้ยินรอ” เธอบอกเสียงอ่อย ก่อนจะเงื้อไปยิงตัวบ้านด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ “บ้านตัวยังไม่กลับใช่ไหมคะ”

“ยังหรอคะ แต่คงใกล้แล้ว คุณรีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าตอนนี้ก็ทัน”

วาริสาผ่อนคลายลงใจโล่งอก เธอเดินตามฟรีดาเข้าไปในบ้านสองชั้น สีขาวขนาดย่อม รกครึ้มไปด้วยต้นไม้ขนาดเล็กจนเกือบจะเหมือนอยู่ในป่า ทั้งที่เป็นบ้านจัดสรรธรรมดาเท่านั้น หญิงสาวคิดว่าบ้านของเธออาจมีต้นไม้

มากที่สุด ในบรรดาบ้านทั้งหมดในโครงการด้วยซ้ำ

สามเดือนก่อนหน้า ตอนวาริสากับพรีดากลับมาอยู่เมืองไทยใหม่ๆ บ้านจัดสรรหลังนี้ยังมีต้นไม้เพียงไม่กี่ต้น แต่แม่บ้านสาวใหญ่จัดการหาต้นไม้มาปลูก ดูแลใส่ปุ๋ยจนงอกงามได้อย่างรวดเร็วจนน่าทึ่ง

วาริสชื่นชมพรสวรรค์ในการเลี้ยงต้นไม้ของพรีดามาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่า จะอยู่ที่ไหนของโลก แม่บ้านผู้นี้ก็ตกแต่งสวนได้งดงามราวกับรายมนตร์

พรีดาไม่ใช่คนไทยแท้ แต่เป็นลูกผสมหลายเชื้อชาติ ทั้งไทย จีน ฝรั่งเศส แอฟริกัน หล่อนจึงมีผิวสองสี ผมหลายเฉดไล่ตั้งแต่ดำ น้ำตาล ทอง ไปจนถึง ขาว ถักเปียไว้ด้านหลังจนเป็นสัญลักษณ์ประจำตัว นัยน์ตาเล็กเรียวสีเทา อดดำ รูปร่างสูงชะลูด ขนาดวาริสสูงถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแล้ว พรีดากลับสูง กว่าเธอเสียอีก

หญิงสาวรู้จักกับพรีดาตอนที่เธออายุสิบขวบหลังบิดามารดาเสียชีวิต ได้ไม่นาน นิดา ป้าแท้ๆ ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังใน สหรัฐอเมริการับวาริสมาเลี้ยง ด้วยหน้าที่และนิสัยบ้านของนิดาทำให้ไม่มี เวลาอยู่กับหลานสาวนัก นิดาจึงหาพี่เลี้ยงและแม่บ้านมาดูแล สุดท้ายก็ได้ พรีดา ภรรยาฝ่ายของภารโรงในมหาวิทยาลัยซึ่งนิดาเคยรู้จักสามีของหล่อน และส่งสารชีวิตอันแสนรันทดของหญิงม่ายตัวคนเดียว จึงว่าจ้างพรีดามา ทำงานด้วยตั้งแต่นั้น

ครั้นนิดาได้รับทาบทามมาเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาชีวเคมีของ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เอ็ดเวิร์ด หล่อนจึงหอบหิ้วหลานสาวและพรีดา กลับมายังบ้านเกิดด้วย เพราะสงสารที่แม่บ้านสาวใหญ่ไม่มีที่ไป

อันที่จริงนิดาควรมาถึงเมืองไทยตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อน แต่งานวิจัย ซึ่งหล่อนได้รับทุนจากรัฐบาลอเมริกันยังไม่เสร็จสิ้น หล่อนจึงอยู่สะสางงานเก่า ให้จบ ปล่อย่ำหัววาริสากับพรีดากลับเมืองไทยกันสองคน จึงค่อยตามมาเมื่อ ไม่กี่วันนี้เอง

การโยกย้ายสู่บ้านเกิดของนิดาทำให้วาริสต้องเปลี่ยนมหาวิทยาลัย

เดิมเธอเรียนอยู่คณะนิเทศศาสตร์สาขาการประชาสัมพันธ์ในมหาวิทยาลัย ซึ่งนิดาทำงาน แต่เมื่อป้าซึ่งมีอายุมากขึ้นทุกวัน ประารณจะกลับมารับใช้ แผ่นดินเกิด หญิงสาวจึงไม่ขัดและย้ายมาเรียนชั้นปีสองในคณะเดียวกันที่ มหาวิทยาลัยเซนต์เอ็ดเวิร์ด

ระหว่างที่นิดายังไม่กลับ มหาวิทยาลัยยังไม่เปิด วาริสาก็ถือโอกาส ทำความรู้จักแผ่นดินของบุพการีซึ่งเธอแทบไม่คุ้นเคย โชคดีที่เธอมีเพื่อนรัก ชาวไทยซึ่งเคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนไปอยู่อเมริกาเป็นเวลาหนึ่งปีในไฮสคูล และติดต่อกันสม่ำเสมอจนถึงปัจจุบัน วาริสาก็ไม่เหงาตลอดสามเดือนที่ต้อง ห่างไกลป้า

ไอยรา เพื่อนชายหัวใจหญิงพาวาริสาก็เที่ยวหลายจังหวัดรอบชลบุรี และกรุงเทพฯ เขาเป็นผู้ชักนำหญิงสาวเข้าสู่วงการพริตตี เพราะวาริสาก็ชอบ อยู่หนึ่งและเกลียดความเย็บเป็นที่สุด เพื่อนรักจึงช่วยหากิจกรรมให้ทำเล่นๆ แถมยังเป็นงานที่ได้สตางค์และได้อยู่กับผู้คนมากมายเหมือนที่วาริสชอบ แม้หลายครั้งเธอจะเบื่อหน่ายผู้ชายเจ้าชู้ซึ่งมาก่อรอก่อตีกก็ตาม

ในบรรดาผู้ชายชู้ก๊อที่วาริสารู้จัก ไม่มีใครเลวร้ายเท่ากับผู้ชายสองคน ซึ่งเธอพบในวันนี้ โดยเฉพาะนักแข่งรถหนุ่มโรคจิต ซึ่งเพียงแค่นึกถึง หญิงสาวก็เบ่ปากด้วยความขยะแขยง

เป็นเพราะพวกเขา เธอจึงกลับบ้านช้า เสี่ยงต่อการถูกป้าจับได้ นิดา ผู้เป็นนักสิทธิสตรีตัวยงต้องไม่ชอบแน่ที่หลานสาวทำงานเป็นพริตตีแต่งตัว อวดเรือนร่าง หล่อนทราบแล้วว่าเธอรับงานโฆษณากับถ่ายแบบเล็กๆ น้อยๆ และช่วยงานประชาสัมพันธ์ธุรกิจของครอบครัวไอยรา ซึ่งประกอบด้วย รีสอร์ทเพื่อสุขภาพพระดับห้าดาว ค่ายมวย สนามบิ๊บกั๊ก และสปอร์ตคอมเพล็กซ์ครบวงจร

วาริสารีบวิ่งขึ้นห้องนอน ล็อกกลอนประตูทั้งสามชั้น แล้วล้างเครื่อง ลำอากับอาบน้ำอย่างว่องไว ก่อนเปลี่ยนมาใส่เสื้อยืดลายการ์ตูนกับกางเกง ขาสั้นสำหรับอยู่บ้าน ปล่อยผมยาวสลายเคลือบแผ่นหลัง ไขหน้าเกลี้ยงเกลาร

ปราศจากเครื่องสำอาง

เมื่อหญิงสาวเปิดกลอนประตูตัวที่หนึ่ง สอง และสาม เสียงประตูรัวหน้าบ้านก็เลื่อนดั่งเป็นสัญญาณว่านิทาลับถึงบ้านแล้ว วาริสารีบวิ่งลงบันไดตรงไปยังห้องรับแขกด้านหน้า รอรับป้าด้วยรอยยิ้มพมิพใจ

ครั้นศาสตราจารย์สูงวัยใส่แว่นกรอบหนาและไว้ผมบ๊อบมีหน้าม้าก้าวเข้ามา วาริสาจึงเข้าไปหอมแก้มหล่อน ก่อนจูงมือป้าให้เบี่ยงหลบพริดาซึ่งตามมาพร้อมกระเป๋าน้ำตาลแก่ที่นิทาสีเือกสารกับเครื่องมือ

แม้นิทาสจะเป็นพี่สาวแท้ๆ ของบิดาวาริสาซึ่งมีความสูงมากกว่าระดับมาตรฐานของชายไทย หล่อนกลับสูงแค่หนึ่งร้อยห้าสิบกว่าเซนติเมตรเท่านั้น แต่ถึงจะตัวเล็ก นิทาก็คือเจ้าของฉายา ‘เล็กพริกขี้หนู’ ตัวจริง ไอคิวของหล่อนสูงกว่าคนปกติ เข้าชั้นอัจฉริยะ ชื่อเสียงความเก่งกาจเป็นที่ประจักษ์ นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกยกย่องให้หล่อนเป็นผู้เชี่ยวชาญแห่งการวิจัยเรื่องสารทดแทนเลือดซึ่งรู้สึกและรู้จริงที่สุดในขณะนี้

“เหนื่อยไหมคะ” หญิงสาวจับจูงป้าไปยังห้องรับประทานอาหารซึ่งมีโต๊ะไม้สีน้ำตาลเข้มขนาดหกที่นั่ง

“ไม่จ้ะ วันนี้ป้าแค่ประชุมกับคณบดี แล้วก็จัดห้องทำงานนิดๆ หน่อยๆ ป้าอยากทำงานใจจะขาดแล้ว หนูนะสิ รอป้าจนดึก คงหิวแย่” ศาสตราจารย์สูงวัยทรุดกายลงบนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง

“ยังหอรอกะ ริสากินอะไรรองท้องมาบ้างแล้ว” วาริสานั่งที่ของเธอไม่นานพริดาก็ล่ำเลียงอาหารออกมา มีซามใส่ผักสลัดกับปลาอบรสค่อนข้างจัด แต่วาริสารับประทานมาตั้งแต่เด็กจนชินไปแล้ว

“วันนี้ป้าไม่อยู่ หนูทำอะไรบ้างจะ ออกไปช่วยงานอัยยามาอีกหรือ”

“ค่ะ” วาริสาตอบสั้นๆ จับสายตานิ่งอยู่ที่ผักสลัดในจานด้วยความรู้สึกผิดที่ต้องโกหกป้า เธอแอบอ้างชื่อเพื่อนรักกับงานในริสอร์ทของเขาเป็นประจำ ทั้งที่ความจริงแล้ววันนี้ไอยราพานักมวยในสังกัดไปแข่งที่กรุงเทพฯ ต่างหาก

“ดีแล้วละ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แต่ทำงานกับเพื่อน หนูก็อย่าใช้อภิสิทธิ์เหนือคนอื่นเชียวนะ เดี่ยวเขาจะหาว่าเราเส้น แล้วจะเสียไปถึงอัยยา”

นิตามองลอดแว่นมาอย่างเข้มงวด คนไม่รู้จึกมักคิดว่าหล่อนเป็นคนดุ ทว่าหลานสาวที่ใกล้ชิดกลับรู้สึกว่ายายตาตุ่มนั้นมาจากความห่วงใย อยากให้เธอได้ดี

“แน่นอนค่ะ ป้าน้าเคยบอกริสาแล้ว ยิ่งอัยยาช่วยริสาเยอะ ริสายังต้องเกรงใจเขา”

“ดีแล้วจ๊ะ” ริมฝีปากบางเฉียบของผู้เป็นป้าแต่มยิ้มเพียงเล็กน้อย “นี่ก็ใกล้เปิดเทอมมากแล้ว ถ้าจะทำงานพิเศษก็อย่าให้เสียการเรียนนะ”

“ค่ะ ริสจะแบ่งเวลาให้ดี ไม่ให้เสียการเรียนแน่นอนค่ะ” เธอพยักหน้าอย่างมุ่งมั่น “ป้าน้าล่ะจะเป็นไบบ้าง ห้องแล็บใช้ได้รีเปล่า”

หญิงสาวจิ้มอาหารเข้าปากพลางมองนิดาตึ๋มน้ำ ก่อนหล่อนจะวางแก้วลงและเล่าด้วยดวงตาเป็นประกาย

“แล็บที่นั่นทันสมัยใช้ได้เชียวนะจ๊ะ มีเครื่องมือและระบบเซฟตีพร้อมไม่ต่างจากในอเมริกา สัดส่วนระหว่างอุปกรณ์เครื่องมือกับจำนวนนักศึกษา ก็พอเพียง ป้าจะได้ไม่ต้องกังวลในการสอนและจะได้ทำงานวิจัยต่อยอดด้วย แต่อย่างแรกที่ต้องทำคือหาทีมผู้ช่วยวิจัยดีๆ กับนักศึกษาฝึกงานให้ได้ก่อน”

“แบบนี้ก็ต้องรออนเปิดเทอมหรือค่ะ” หญิงสาวเอื้อมหยิบชามสลัดมาเติมในจาน ก่อนตักเพิ่มให้นิดา

“พอแล้วจ๊ะ ขอบใจมาก” คนเป็นป้าตักเดรสซิงเหาะลงบนผัก “นี่ก็มีคนส่งเรซูเม่มาให้ป้าบ้างแล้ว คงต้องดูอีกที ตั้งใจว่าจะสัมภาษณ์ทั้งหมดแล้วค่อยคัด หนูก็รู้ว่าป้าไม่ชอบคนเหลวไหล ใครทำงานกับป้าต้องทุ่มเท ที่สำคัญป้าไม่ชอบพวกผู้ชาย ความละเอียดลออสู้ผู้หญิงไม่ได้ อีโก้จัด ชอบดูลูกผู้หญิง แถมยังทำงานขาดๆ เกินๆ ป้ารำคาญ”

หญิงสาวชะงักมือที่ตักอาหาร ทำไมเธอจะไม่เข้าใจความคิดของผู้เป็นป้า กว่าจะก้าวถึงจุดนี้นิดาต้องเผชิญกำแพงระหว่างชายหญิงมาไม่รู้เท่าไร

หล่อนเป็นผู้หญิงไทยตัวเล็กๆ ได้ทุนไปเรียนที่สหรัฐอเมริกาตั้งแต่ยังสาว ไม่ว่าจะเป็นกองอย่างใดเธอก็เป็นเพียงผู้หญิงต่างชาติ จึงมีเสียงสบประมาทมากมาย หลายครั้งที่นิตาต้องเจออุปสรรคเพราะนักวิทยาศาสตร์ชายในสาขาเดียวกัน กลั่นแกล้ง แต่ด้วยความเก่งและแกร่ง หล่อนจึงผงาดขึ้นเหนือผู้ชายที่เคยปรามาส ถึงกระนั้นความชิงชังเพศตรงข้ามก็ยังคงฝังอยู่ในหัวอย่างไม่ลบเลือน

“คนไทยกับฝรั่งอาจไม่เหมือนกันก็ได้นะคะ”

“ผู้ชายก็คือผู้ชายอยู่วันยังค่ำแหละริสา ป้าเคยรับนักศึกษาคณะฝึกงานที่เป็นผู้ชายมาแล้ว และต้องหงุดหงิดกับพวกเขาทุกทีไป ป้าไม่จำเป็นต้องมาคอยเสียอารมณ์อีก”

แม้วาริสาจะเห็นด้วยว่าพวกผู้ชายทำให้เธอหัวเสียได้จริงๆ อย่างเช่น นักแข่งรถโรดจิตกับตากล้องมือปลาหมึกที่เจอในวันนั้น หญิงสาวก็พยายามมองโลกในแง่ดีว่า อาจมีผู้ชายดีๆ หลงเหลืออยู่ในโลกนี้สักคนสองคน

“ป้านิด้าไม่ลองให้โอกาสพวกเขาดูสักหน่อยหรือคะ ผู้ชายคงไม่แยไปหมดทุกคนหรอกค่ะ ดูอย่างอัยยาไงคะ ถึงไม่ใช่ชายแท้ แต่ก็นับได้ว่าเป็นผู้ชายเหมือนกันนะคะ”

นิตาวางล้อมกับมิตลงในจานและย้อมอย่างไม่เชื่องถือนัก

“จ๊ะ ป้าจะลองให้โอกาสพวกเขาดู แต่ถ้าจะเจอสักคนก็คงไม่พ้นชายปนหญิงอย่างอัยยาจริงๆ กระมัง”

นิตาขอตัวเข้าห้องไปนานแล้ว แสงไฟในห้องของหล่อนยังเรื่อเรือง แสดงว่าเจ้าของห้องทำงานดึกตามเคย วาริสาถอนใจ เธอไม่ชอบอยู่คนเดียว แต่ก็ไม่กล้ารบกวนโลกส่วนตัวของป้า เธอควรชินกับความเหงาได้นานแล้ว ทว่าไม่คุ้นกับมันเสียที

หญิงสาวถือไฟฉายดวงใหญ่สอดส่องออกไปนอกตัวบ้าน ครั้นมั่นใจว่าปลอดภัยจึงวิ่งจีไปยังประตูรั้ว เธอเช็กกลอนว่าล็อกครบทุกตัว จึงหันหลังกลับไปยังตัวบ้าน ก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อไฟฉายส่องให้เห็นเจ้าของร่างสูงโปร่ง

ยืนอยู่ใกล้พงไม้หนาที่บ

“ฟรีดา!”

“มาตรวจกลอนอีกแล้วหรือคะ” แม่บ้านสาวใหญ่ก้าวออกมาจากมุมมืด “ฉันเช็คหมดแล้วค่ะ คุณไม่ต้องห่วง”

“ขอบคุณค่ะ” วาริสายิ้มเจื่อน รีบจำกลั๊วไปยังทิศทางของตัวบ้าน พลางกวาดตาไปทั่วอย่างระแວะระวัง “ทำไมฟรีดาถึงมายืนอยู่ตรงนี้ล่ะคะ ไม่กลัวงูรีง”

“ไม่หอรกคะ ฉันไม่เคยกลัวงู” เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เธอเห็นฟรีดา ยิ้ม ก่อนจะหุบลงในเวลาอันสั้น “คุณควรเข้านอนได้แล้วนะคะ”

“เอ้อ... ค่ะ... งั้นรึสาขอตัวนะคะ” หญิงสาวเปิดประตูบ้าน ก้าวเข้าไปในห้องรับแขกอันสว่างไสวพร้อมดับไฟฉายชั่วคราว “ราตรีสวัสดิ์ค่ะฟรีดา”

แม่บ้านสาวใหญ่พยักหน้าและหมุนตัวไปยังเรือนเล็กด้านหลังซึ่งแยกออกไปจากบ้านใหญ่ วาริสาทับประตู ล็อกกลอนทุกชั้น ไม่ลืมตรวจหน้าต่างทั้งหมดจนมั่นใจว่าไม่มีช่องว่างให้สิ่งใดลอดผ่าน จึงก้าวไปยังเตียงนอน

เธอเปิดไฟฉายดวงโตให้ส่องสว่างอีกครั้ง แล้วกดสวิทช์ปิดไฟในบ้าน ก่อนวิ่งตื้อขึ้นบันไดอย่างฉับไว หญิงสาวผ่านหน้าห้องของนิดาซึ่งมีแสงอ่อนๆ ลอดออกมา และเข้าไปในห้องของตัวเองซึ่งอยู่อีกฟาก ไฟสว่างโร่รอรับเธออยู่อย่างเชื้อเชิญ

วาริสาปิดประตู ล็อกกลอนทุกชั้นแน่นหนา จังหะเดียวกับที่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ จึงรีบกดปุ่มรับอย่างรู้ดีว่าไม่ใช่ผู้ใด นอกจากสหหายรัก

“ฮัลโหลเพื่อนเลิฟ ฉันไม่อยู่สามวัน คิดถึงฉันแย่ะซี” เสียงหัวที่ดัดจนเล็กแหลมของไอยราดังจากปลายสาย

“แน่ละ เธอไม่อยู่ ฉันไม่รู้จะคุยกับใคร แล้วเธอละอายยา เป็นยังไงบ้างเด็กๆ ของเธอชนะรีเปล่า”

วาริสาถามถึงนกมวายนในสังกัดของเพื่อนซึ่งมีทั้งชาวไทยและต่างชาติ หลายคนบินข้ามน้ำข้ามทะเลมาฝึกฝนที่ค่ายมววยไอยราซึ่งใหญ่โตและโด่งดัง

ระดับอินเตอร์ฯ คนไหนที่มีคุณสมบัติเข้าตาจะได้รับการทาบทามให้อยู่ในสังกัด ซึ่งไม่ง่ายเลย เพราะนอกจากจะวัดกันที่ฝีมือแล้ว หน้าตายังต้องหล่อ เข้ามาตรฐานของ ‘คุณหนูอัยยา’ เจ้าของค่ายอีกด้วย ค่ายมวยแห่งนี้จึงเป็นแหล่งรวบรวมนักมวยหน้าตาดีที่สุดในโลก

“หนุ่มๆ ของฉันก็ต้องชนะอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องถามเลย” น้ำเสียงของไอยราบ่งบอกความอารมณ์ดีจนปิดไม่มิดทีเดียว “ว่าแต่เธอละ เจอสุดยอดหนุ่มหล่อในหัวใจดวงน้อยของฉันแล้วเป็นยังไง เขาหล่อระเบิดระเบ้อเลยใช่ไหมล่ะ”

“สุดยอดหนุ่มหล่อในหัวใจอะไรของเธอ” หญิงสาวหลุดกายลงบนเตียงอย่างงุนงง

“อ๊ะๆ แค่นี้ก็ทำง เธอไปเป็นพริตติงงานแข่งรถและได้เจอพี่ไทเกอร์ของฉันมาไม่ใช่หรืง”

“พี่ไทเกอร์...” วาริสาทวนชื่อ ก่อนใบหน้าจะบึ้งบุดเมื่อจดจำได้ “อย่าบอกนะว่าเธอหมายถึงอิตาไทเกอร์ที่เป็นนักแข่งรถ”

“ฮุ้ย! ก็ใช่สิละ ไปงานแข่งรถก็ต้องเจอนักแข่งรถสิ ฉันถามเจ๊แอนมาแล้วว่าวันนี้เธอไปทำงานที่ไหน เจ๊บอกว่าเธอได้รับเกียรติสูงสุดในชีวิตให้เชิญด้วยรางวัลให้พี่ไทเกอร์ด้วย” ไอยราทำเสียงตื่นตื่น เจ๊แอนที่เขาคิดถึงคือแอนนา พริตติรุ่นพี่ซึ่งคอยส่งงานให้วาริส “อิจจาอะริชา ฉันอยากเป็นถ้วยรางวัล อัย! อยากเชิญด้วยรางวัลให้พี่ไทเกอร์บ้าง”

“เธอจะอิจจาทำไมกัน ผู้ชายโรคจิตแบบนั้น ขอให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้เจอเขา” หญิงสาวย่นจมูก

“ตาย! เธอว่าพี่ไทเกอร์ของฉันได้ยังไง นั่นนะหนึ่งในสามเทพบุตรสุดหล่อแห่งเซนต์เอ็ดเวิร์ดเชียนะ” คนที่อยู่ปลายสายไววาย วาริสกำลังจะเถียง เพื่อนรักกลับร่ายยาวโดยไม่เปิดโอกาสให้ขัด “ฉันจะบอกให้นะว่าการจัดอันดับท็อปเท็นของอัยยาคนสวยแล้ว สามสิ่งซึ่งเชิดชมมหาวิทยาลัยของเราให้มีสีสันได้มากที่สุดก็คือฟิซอร์ด ฟิซาร์ก และพี่ไทเกอร์ของฉัน

นี่แหละ”

“ฮอว์ค ชาร์ก ไทเกอร์ ชัวโมงภาษาอังกฤษรีไรท์ มีแต่ชื่อสัตว์” วาริสาเพิ่งหาทางสอดเข้ามาได้

“บ้า! นี่มันชื่อคนยะ พี่ฮอว์ค พี่ชาร์ก พี่ไทเกอร์เขาเป็นพี่น้องกัน แผลดสามเขี้ยวนะเธอ ความหล่อลู้ขึ้นเทพจนฉันเลือกไม่ถูกเลย อยากจะรักพร้อมกันทั้งสามคน” เสียงไอยราทอดถอนใจดังยาว “สุดท้ายฉันก็เลือกพี่ไทเกอร์ เพราะเปรียบเทียบกันแล้ว เขาดูน่ากินที่สุด แถมยังเป็นคนเดียวที่ยังโสด”

หญิงสาวทำเสียงฮึ โสดแต่ไม่สดนะสิ เธอเห็นแฟนคลับสาวๆ ตามกรี๊ดเขาแทบทุกอิริยาบถจนหูเธอแทบชา เธอมัวแต่นึกไปหน้าหล่อร้ายกาจด้วยความหมั่นไส้จนลืมตบตบเพื่อนรัก ปล่อยให้เขาพริ้วเพื่อต่อไป

“พี่ฮอว์คกับพี่ชาร์กมีแฟนกันหมดแล้ว แฟนพี่ฮอว์คแก่กว่าเขาตั้งสามปีแน่ะ ชื่อพี่เนตร เป็นดีเจคลื่นลูกทุ่งมหานครที่นักมวยค่ายฉันชอบฟังกันไง คนอะไรน่าอิจฉาซะมัด ไม่รู้ชาติก่อนทำบุญด้วยอะไร ชาตินี้ถึงมีบุญได้กินเด็ก ฉันละอยากกินบ้าง” ไอยราทำเสียงเล็กเสียงน้อย

“ส่วนพี่ชาร์ก แฟนเขาชื่อวิรา เป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนมาจากอินโดฯ เรียนดุริยางคศิลป์ปีเดียวกับเรานี่แหละ วิราเป่าขลุ่ยเพราะสุดยอดเลย ฉันยังเคยไปดูคอนเสิร์ตของเธอตั้งหลายครั้ง ถ้าเธออยากเห็นพวกเขาเนะริซ่า พี่ฮอว์คกับพี่ชาร์กชอบพาแฟนมาเล่นบิ๊บกัสนที่ริสอร์ทของฉันบ่อย พี่ไทเกอร์ก็มาด้วยนะ”

“ฉันจะอยากเห็นอิตาไทเกอร์โรจจิตไปทำไมกัน หวังว่าพี่ชายของเขาคงไม่โรจจิตเหมือนกันหรอกนะ ไม่งั้นสงสารแฟนของพวกเขาแย่”

“อ้าย! ระวังเรื่องกระดุกค้อนทั้งโกลนในรูลูที่สุต เธอว่าพี่ไทเกอร์ของฉันว่าโรจจิตอีกแล้วนะ”

“ไม่โรจจิตได้ยังไงละ ฉันนั่งตักถ่ายรูปกับเขาอยู่ดีๆ เขาก็มาขโมยจูบชอกคอฉัน” วาริสาทูคองแรงๆ ด้วยความขะเขว

“กรี๊ด!” เสียงแหลมบาดหูของไอยราดังลั่นออกมาจนหญิงสาวต้องตั้งโทรศัพท์มือถือห่างตัว เธอนึกภาพเพื่อนต้นเร่ว ตาถลน ได้ชัดแจ้งทีเดียว “เธอได้นั่งตักพีไทเกอร์ด้วยหรือ แล้วเขาก็จูบชอกคอเธอเนี่ยนะ”

“เอ่อ... ก็ไม่ถึงกับจูบหрок ฉันตองคอกใส่เขาเสียก่อน”

วาริสาหน้าแดงเมื่อนึกถึงความใกล้ชิดระหว่างตนกับผู้ชายตัวโตที่มีลมหายใจร้อนฟ้าวรดลาคอ ถึงจะเติบโตในสหรัฐอเมริกา หญิงสาวก็ได้รับการปลูกฝังว่าไม่ควรปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ใครง่ายๆ เธออาจสนิทกับเพื่อนผู้ชายหลายคน เคยกอดและจูบหักทลายตามประเพณีตะวันตก แต่ไม่มีใครทำให้เธอรู้สึกร้อนวูบวาบได้มากเท่ากับไทเกอร์

“ไม่ใช่ก็เกือบแหละ ออกอัยย่าจะแตก ต่อมอิจฉาของฉันมันเล่นพล่านไปหมดแล้ว”

“เธอจะอิจฉาทำไมกัน เขาก็แค่ผู้ชายฉวยโอกาส คนโรคจิต” วาริสากระแทกเสียง “ฉันยังเล่าไม่จบเลยนะ หลังจากนั้นอิต้าไทเกอร์ก็ตามมาขอโทษฉัน ฉันอุตสาห์ยกโทษให้เขาแล้ว เขากลับบอกต่อว่าอยากขอพีโรโมนของฉันไปวิจัยเพราะกลิ่นมันหอมแรงมาก คนดีๆ ที่ไหนจะทำแบบนี้”

“กรี๊ด!” ไอยรากรี๊ดร้องอีกคำรบ “อิจฉามาก นี่ถ้าพีไทเกอร์มาขอพีโรโมนฉัน ฉันจะรีบให้เขาไปเลย”

“น่าเกลียดจะตายไป เธอไม่คิดเหมือนฉันบ้างรึว่าอิต้าไทเกอร์นั้นโรคจิตซัดๆ”

“ไม่เลยยะ ฉันเข้าใจพีไทเกอร์ของฉันดี เขาไม่เคยทำแบบนี้กับผู้หญิงคนไหน ฉันสันนิษฐานไว้สองข้อ ข้อแรก กลิ่นตัวเธอมันแรงจนเขาอยากเอาไปวิจัย หรือไม่ก็ข้อสอง พีไทเกอร์ต้องแอบปิ้งเธออยู่แหงๆ เขาเลยหาข้ออ้างมาพูดกับเธอไง”

“จะข้อไหนก็น่าเกลียดพอกันนั่นแหละ แล้วฉันก็ไม่ได้มีกลิ่นตัวสักหน่อย”

พูดออกไป วาริสาก็ชักไม่มั่นใจ เธอจึงดมฟุดพิดไปรอบตัว ก่อน

ถอนใจด้วยความโล่งอกที่ไม่ได้ตัวเหม็นอย่างที่ถูกลบประมาท

“สรุปว่าอิตานันโรคจิตสุดๆ ไม่มีเรื่องพูดแล้วรีใจถึงต้องมาทำเป็นขอฟีโรโมนของฉัน”

“เธอไม่รู้อะไร ฟีไทเกอร์ของฉัน เขาเรียนไบโอเคมี สาขาเดียวกับที่บ้านดำของเธอสอนนั่นละ เขาถึงได้สนใจทำวิจัยหัวข้อประหลาดๆ ไง เขาเป็นรุ่นพี่ของพวกเราปีหนึ่ง” ไอยรานิ่งไปเล็กน้อย “เอ... อันที่จริงอายุของเขาก็พอๆ กับเธอนี่นา เพียงแต่เธอเรียนช้าไปหนึ่งปีใช้ไหม ถึงได้มาอยู่ปีเดียวกับฉัน”

ไอยรากล่าวอย่างรู้ดี หลังบิดามารดาของวาริสเสียชีวิตใหม่ๆ เธอกลายเป็นเด็กมีปัญหาและต้องหยุดเรียนไปถึงหนึ่งปี ทำให้เรียนช้ากว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน

“จะอายุมากหรือน้อยกว่าก็ช่างเถอะ ฉันไม่อยากพูดเรื่องอิตานันแล้ว เธอเล่าให้ฉันฟังดีกว่าว่าไปกรุงเทพฯ มาเป็นยังไงบ้าง”

“อ๊ย! พูดถึงกรุงเทพฯ แล้วเขิน” น้ำเสียงคนพูดระริกกระริ้นมาทันใด “ริซาร์รู้ไหมว่าฉันเจอผู้ชายน่ารักอีกแล้ว คราวนี้เป็นหนุ่มหล่อแต่หน้าเกาฬ ฉันว่าจะขอให้พ่อทาบตามเขามาเข้าฮาเร็มของฉัน เอ๊ย! เข้ามาอยู่ค่ายมวยของฉัน ฉันละอยากให้เธอเห็นจริงจิง”

ว่าแล้วเพื่อนรักก็ร่ายยาวถึงหนุ่มหล่อซึ่งเขาปึงปึงเป็นลำดับที่สิบเอ็ดในรอบหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา วาริสลอบยิ้มกับโทรศัพท์ในมือ โล่งอกที่ไม่ต้องคุยเรื่องของนักแข่งรถโรคจิตซึ่งเธอชิงชัง

หญิงสาวเย็นจุมพพร้อม กับสลัดใบหน้าหล่อเหลาออกไปจากความคิดมั่นใจเต็มร้อยว่าชาตินี้คงไม่ได้เจอกันอีกแน่นอน

วาริสวางสายจากเพื่อนรักและเข้าสู่ห้วงนิทราไปนานแล้ว ภายในห้องนอนยังมีแสงไฟจากโคมหัวเตียงทั้งสองด้านส่องสว่าง ประตุนหน้าต่างทุกบานปิดสนิทเพราะเปิดเครื่องปรับอากาศไว้ และรูุดม่านทับอีกสองชั้นบดบังการ

รุกรานจากโลกภายนอก

จู่ๆ สายลมเย็นก็พัดวบจนม่านขยับไหว ร่างของหญิงสาวผมยาว
ในชุดหนังสือตำสนิปปราภรณ์ขึ้นตรงปลายเตียง

เธอจับจ้องเจ้าของใบหน้าสวยหวานซึ่งยังหลับสนิท ก่อนก้าวเข้าไปใกล้
และทรุดกายลงนั่งบนขอบเตียง

ความรู้สึกยวบลงของที่นอนมีน้อยมาก แต่ก็เพียงพอให้ผู้หลับอยู่
รู้สึกตัว

วาริสาขยับกายและปรือตา

ผู้หญิงชุดดำหายวับ ไม่ทิ้งไว้แม้แต่ร่องรอย